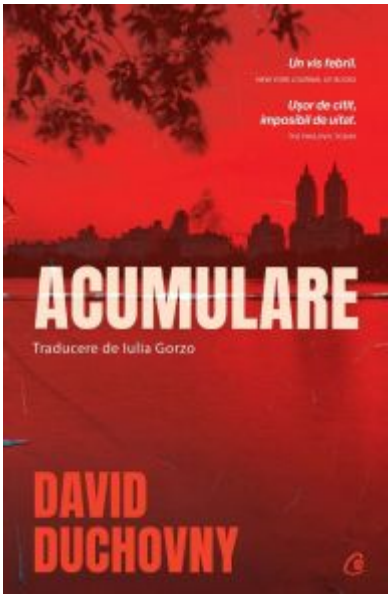

DAVID DUCHOVNY

ACUMULARE

Traducere din limba engleză și note de

IULIA GORZO

Colecție coordonată de
Luana Schidu

EDITURA CURTEA VECHE

2023

DAVID Duchovny
*T*he Reservoir
Copyright © 2022

Published by agreement with Akashic Books,
New York (akashicbooks.com)
and Corto Literary Agency
All rights reserved.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2023
pentru prezenta versiune în limba română
CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
curteaveche.ro

Carte publicată şi în ediție digitală
ISBN epub: 978-606-44-1468-7

Redactor: Diana Ilie
Corector: Ilinca Gângă
Tehnoredactor: Dana Ionaşcu
Copertă: Gabi Toma
Imagine coperta 1: Liam Spradlin (unsplash.com)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DUCHOVNY, DAVID
Acumulare / David Duchovny ;
trad. din engleză şi note de Iulia Gorzo.
Bucureşti : Curtea Veche Publishing, 2023
ISBN 978-606-44-1438-0
I. Gorzo, Iulia (trad. ; note)
821.111

DAVID DUCHOVNY este un renumit scriitor, actor, regizor, cântăreț şi compozitor de origine americană. Are o carieră în actorie care însumează mai bine de treizeci de ani de activitate, cu roluri marcante care l-au consacrat, cum ar fi detectivul Fox Mulder din *Dosarele X* sau scriitorul Hank Moody din serialul *Californication*, pentru care a şi fost premiat cu două Globuri de Aur. Ca muzician, a lansat trei albume de studio: *Hell or Highwater*, *Every Third Thought* şi *Gestureland*.

După ce a terminat studiile la Princeton, apoi la Yale, a publicat cinci cărți şi a ajuns în topul de bestsellere *New York Times*. Este cunoscut pentru stilul caustic, plin de umor negru. *Acumulare* este cea mai recentă apariție editorială şi un bun exemplu pentru întreaga sa operă.

IULIA GORZO este traducătoare de carte şi redactor de film. Traduce filme şi emisiuni de televiziune din limbile franceză, engleză şi italiană şi cărți din limba engleză. Câțiva dintre autorii de care şi-a legat numele sunt Cormac McCarthy, Anthony Doerr, Alan Moore sau Paul Auster. Cel mai mult îi place să traducă romane grafice. În anul 2014 a primit premiul Fundației Andrei Bantaş pentru traducerea romanului *Teatrul lui Sabbath* de Philip Roth.

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate numele, personajele, locurile şi întâmplările descrise sunt produsul imaginației autorului. Orice asemănare cu evenimente sau persoane reale, în viață sau decedate, e pur întâmplătoare.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Pentru West, Kyd şi toate fiicele şi fiii

Când lumea se sfârşeşte
O alta ne-nconjoară,
Ca muzica, nevăzută
Ca sunetul de clară.[1]

Emily Dickinson

Datorită ritmului, tot cântecul e... nu grandios, dar puternic: mi-a impus un soi de epitet sau cadru liric abstract pentru ideea asta cu viața ca aventură, ca serie de momente iluminate. Dar ce se vede nu e tot. A fost destul de greu, pentru că nu reuşeam să-l cânt. Ca şi cum cântecul m-ar fi depăşit. E adevărat – eram paralizat, credeți-mă. A fost dureros; am plâns de-a dreptul.

Robert Plant despre „Kashmir” de Led Zeppelin

[1] Acolo unde nu este indicată o traducere edită, toate fragmentele sunt redate în limba română de traducătoare. (*N. red.*)

Lacul era motivul

Lacul era motivul pentru care Ridley cumpărase apartamentul cu unsprezece ani în urmă. Avea vedere spre apă – ceva tare greu de găsit la New York. Cocoțat deasupra Central Park, nefiind silit să suporte vânturile dinspre râu şi inaccesibilitatea transportului în comun din East End sau West End, Ridley privea în voie de la fereastra mare a livingului său aflată sus, deasupra asfaltului, la etajul douăzeci, la copacii legănători şi la ovalul apei, iar dacă strângea din ochi până când Fifth Avenue, care era chiar vizavi, ieşea din câmpul său vizual, putea plana ca un zeu local peste un lac mare de undeva din New England. Putea să se creadă Thoreau sau Emerson, rumegând gânduri despre evadare şi independență în căsuța lui din cer. Trăia acea fantezie specific americană de a se lepăda de lume, influențând-o în acelaşi timp, ca şi cum ar fi proiectat o casă în care n-avea nici cea mai vagă intenție de a se muta vreodată.

Lui Ridley îi plăcea atât de mult vederea spre apă, încât adunase în telefon o colecție de fotografii realizate în secvență, cu titlul „Res: 365”. Era mândru de jocul de cuvinte triplu cu „res” – atât termenul latinesc pentru „lucru”, cât şi o abreviere acceptabilă pentru „rezervor” şi „rezoluție”. Pentru că respectivele fotografii spuneau ceva despre lac şi erau şi un fel de hotărâre. Erau modul lui de a comunica ceva lumii, încercarea

lui de a spune ceva cu ochii. Aveau să fie moştenirea sa. Avusese o carieră pe Wall Street destul de reuşită, discretă, iar în 2009, când se paraşutase pe tuşă cu conturile pline, era încă mult prea tânăr ca să iasă la pensie. Se tot bătuse toba aiurea că firma sa, şi prin extensie poate că şi el, avea să fie arătată cu degetul, împreună cu altele ca ea, pentru lăcomia şi delictele financiare tipic americane care năruiseră lumea. Vreo doi, trei ani fusese la mare modă căutarea vinovaților, dar acea febră, vânătoarea de vrăjitoare, goana după cabala băieților răi din illuminati care acordaseră credite subprime trecuse odată cu amnezia care cuprinde societatea după revenirea la normalitate şi la o economie care duduie – după ceea ce lui i se păruse o simplă fluturare a mâinii invizibile a lui Adam Smith[2].

În plus, el nu fusese un peşte mare. Şi nici n-avea de gând să fie țap ispăşitor. Nici somitate, nici nulitate, prefera siguranța poziției de mijloc. Se descurcase binişor, dar niciodată nu riscase până la capăt. Se mulțumise să rămână an de an pe culoarul lui, la pragul de jos al sumelor cu şase cifre; pusese ban pe ban şi-şi întreținuse familia fără probleme. Douăzeci şi cinci de ani de muncă de-la-nouă-la-cinci, de luat metroul spre şi dinspre biroul său din sudul Manhattanului, şi de veri pe Fire Island nu erau nicicum un motiv de ruşine, dar bănuia că nu e chiar făcut pentru o slujbă pe bani cinstiți.

---

[2] Mâna invizibilă – concept economic şi de filozofie socială formulat de Adam Smith conform căruia indivizii ar stimula indirect economia, urmându-şi propriile interese.

Acum însă, când oamenii aveau să se uite la fotografiile lui în secvență, aveau să-i înțeleagă profunzimea. Era, într-un fel, un artist. Aveau să vadă şi ei ceea ce vedea el, unghiul şi momentul, ceea ce considerase el că merită încadrat şi păstrat. Aşa cum îşi închipuia că fac cei mai tineri pe Facebook – *după postările mele ai să mă cunoşti*.

Când fereastra era deschisă, în pervaz apărea un şănțuleț în care intra un iPhone pe orizontală, un fel de suport improvizat. În fiecare zi a anului care trecuse, fără excepție, înainte de a merge la culcare, Ridley aşeza telefonul spre lac. De dimineață, recupera aparatul şi urmărea minunea în secvență (un cadru la treizeci de secunde), jocul luminii şi al întunericului, schimbarea neschimbată, luminile intermitente ale ambulanțelor ca nişte licurici şi artificiile firave ale culorilor roşu şi verde de la semafoare, neclintirea tăcută a oraşului adormit, totul într-un ritm accelerat (o noapte întreagă zburând în doar câteva minute), apoi răsăritul în East Side.

Oraşul era rănit, era în genunchi. Pentru că... pandemie, cum auzise că vorbesc puştii. Chiar că trebuia să strângă tare din ochi dacă nu voia să vadă corturile mari care se înălțau în partea estică a parcului pentru a intercepta contagiunea revărsată din spitale – ca spitalele mobile din vreme de război. Auzise un zvon că acele structuri ad-hoc ar fi fost morgi, corturi în care cadavrele erau ținute la rece până când se dumireau cum să scape definitiv de ele. Cum spunea maică-sa, „Morga e plină de optimişti”.

Ridley se considera un fotograf de război ca Mathew Brady[3]. El nu era esențial şi nu era nevoit să muncească. Putea să-şi comande mâncare acasă o veşnicie fără să ajungă la sapă de lemn, sprijinind restaurantele locale în dificultate cu bacşişuri scandaloase, ca un donator anonim. Virusul era pretutindeni şi nicăieri. Dar nu putea pluti până la fereastra lui. Deocamdată, virusul nu putea zbura aşa departe de unul singur. Circulau zvonuri despre mutații, despre un virus mai inteligent, educat în urma interacțiunilor cu oamenii, ba chiar despre o tulpină folosită ca armă, dar Ridley nu credea în astfel de rahaturi de pe internet. Nu credea în conspirații. Ştia din experiență, din meseria lui, că deşi lăcomia omenească e un principiu organizator şi distructiv, nu e o conspirație.

El credea în natură, ştiință şi istorie. Şi, deşi moartea plutea în aer, avea să-şi păstreze curajul şi calmul. Omenirea mai trecuse prin acest tip de suferință; era doar un ciclu. Într-adevăr, era un virus grav, dar nu unul special sau fără precedent, cum nu vom fi nici noi după ce-i vom supraviețui, chibzuia el, punând totul în balanță. Istoria era plină de cicatricile unor aşa-zise precedente fără precedent. Cum era foarte citit pentru un veteran de pe Wall Street şi colecționa pe cont propriu mistere urbane, ştia că înainte să devină parc şi un cadru pentru nenumărate scene blurate de filme romantice, Central Park fusese

[3] Mathew Brady (1823–1896), fotograf american celebru pentru imaginile surprinse în timpul Războiului Civil.

un cimitir nemarcat pentru sclavi şi nevoiaşi, un fel de groapă comună pentru cei fără drepturi. Probabil că pe-acolo umblau fantome care nu-şi găsiseră liniştea, îşi închipuia el, şi energie care putea fi surprinsă cu un telefon. Suflete neîmpăcate de afro-americani, bărbaţi şi femei, care nu fuseseră comemoraţi sau despăgubiţi aşa cum s-ar fi cuvenit. Deşi era un om raţional, spera întrucâtva ca obiectivul său să surprindă asta, un fel de ectoplasmă istorică revizionistă în ceaţa sinistră a lacului.

Deşi suferind, oraşul era unit în acele zile într-o frăţie a victimizării, aşa cum nu mai fusese de la atentatele din 11 septembrie, era pornit împotriva unui duşman comun într-un fel mai presus de diferenţe şi identităţi. Îi plăcea solidaritatea asta obidită. El nu prea participa direct la ea, nu ieşea mai deloc, dar se posta mândru la fereastră în fiecare seară la ora şapte, ca să aplaude, să strige şi să zăngănească oale pentru cei din prima linie. În unele zile, acel spirit de comuniune îi smulgea un mic suspin, pentru că era foarte emoţionant să fii recunoscător şi să iei parte la ceva în acele vremuri de izolare. Un bătrân de peste drum ieşea pe terasă şi sufla într-un mic corn sau goarnă. Deşi Ridley ştia să fluiere strident, ca după taxi, cu cele două degete mici de la mâini sub buza de jos, invidia acea goarnă şmecheră – „goarnă de război”, cum îi venea să-i spună din cine ştie ce motiv. Din cuiburile lor de vultur, cei doi bărbaţi se întreceau deci în a face gălăgie pentru cei de pe străzi, lucrătorii esenţiali, în a-şi manifesta cât mai ostentativ recunoştinţa.

Ajunsese deja la două sute cincizeci din seria lui de trei sute şaizeci şi cinci de fotografii zilnice pe care spera să le vândă unui muzeu, sau unei galerii, sau pur şi simplu să le arate lumii pe un site sau pe un canal de YouTube. Pentru el, fotografiile aveau un înțeles. Aşa cum arta are un înțeles. El nu era artist, dar asta să însemne că nu putea face artă? Se întreba dacă ar fi trebuit să ştie mai multe despre ceea ce făcea – de pildă, era necesar să ştie ce spune sau era suficient să fie convins că spune *ceva*? Da, era suficient. Virusul îl făcuse să-şi dorească să spună ceva; virusul vorbea prin el ca un ventriloc.

Dacă-l întreba cineva? Era vorba despre perseverență şi recuperare, despre forța New Yorkului şi fraternitatea universală, despre speranța şi rezistența mereu pe val – tâmpenii grandioase, de lux, despre care oamenii bat câmpii cu voluptate. Despre mărturie pur şi simplu. Despre revelație prin repetiție şi plictiseală, despre recuperarea adevărului vital şi clişee răsuflate: *taie lemne, adu apă/opreşte-te să miroşi florile/dacă ai văzut un răsărit, încă n-ai văzut nimic.* Despre a privi atâta timp un lucru, că în sfârşit ajungi să vezi prin el – ca iluziile foto holografice cu Iisus păstorul, ai cărui ochi te urmăresc pe tine, oaia, când te mişti –, doar că fără iluzie şi fără Iisus. Aha, te-ai crezut privitorul, dar de la bun început ai fost privitul. Era vorba despre *tine*. Era dincolo de modestie. Era un manifest de zece mii de ore. Un fel de *zeitgeist*. Poate că avea să-i găsească o denumire aluzivă, lipsită de sens şi incontestabilă, ca „pointilism temporal”, sau una şic, vag derivativă şi pretențioasă doar atât cât trebuie, precum „Ceasul de

buzunar al lui Seurat". Dar avea să păstreze pentru el, cu discreție, aproape toate aceste lucruri – arta înseamnă să ştii când să-ți ții gura şi ce să omiți. Putea să arunce mici aluzii de sfinx cu picătura şi să-i lase pe ceilalți să completeze ce lipseşte, apoi să se împăuneze cu proiecțiile lor. Fiecare avea să vină cu propria semnificație şi valoare şi să-l umfle ca pe un balon imens. Asta-i partea amuzantă a jocului artei.

În acea dimineață se trezise cu un junghi familiar într-o parte a corpului, dorul de fiica lui, Coral. N-o mai văzuse în carne şi oase de-atâta amar de timp. Ea se temea să nu-l *omoare*. Amândoi se temeau să nu se omoare *unul pe altul*. El spusese primul, cu multe luni în urmă, că nu vrea să-şi vadă nepoții cât virusul face încă ravagii, pentru că nu te puteai baza pe ei că se spală pe mâini aşa cum trebuie, că nu se scobesc în nas fără să-şi dea seama şi aşa mai departe. Spusese ceva de genul *ai dracului nepoți, n-o să-i lase să-l omoare*. Poate că formulase prea urât sau poate, ceea ce era mai plauzibil, reieşise în subtext că nepoții i se păreau obositori, solicitanți şi în ultimă instanță plicticoşi, ceea ce fiica lui dedusese şi se simțise jignită de moarte. Nu era vorba doar despre copiii ei; ci despre toți copiii, asta ar fi vrut să-i spună. Nu fusese pregătit şi poate că n-avea să fie niciodată pregătit să devină unul dintre acei bunici-Sisifi spectrali, cu brațe slăbănoage, îmbrăcați în ținute de sport gri de la New Balance, care se speteau împingând prin parc pentru a doua oară nu un bolovan, ci un cărucior, ca pe un cadru ortopedic. Îi plăceau copiii, chiar îi plăceau, dar niciodată nu se simțise perfect în largul său în preajma

lor, niciodată nu ştiuse cum să le vorbească, fusese incapabil să participe la măruntele lor pasiuni şi glumiţe, şi bineînţeles că nimeni nu ştia asta mai bine decât fiica lui. Se descurca ceva mai bine cam de când împlineau cincisprezece ani, când iubirea pe care ştia c-o are înăuntru începea să curgă mai liber; avea pur şi simplu nevoie de un timp de acomodare cu ei. Familia nu i se potrivea neapărat. Până şi fratele lui îşi învăţase liota de nepoţi şi nepoate să-i spună Unchiul Absent Nemotivat. Frate-su era un idiot haios.

Îşi aducea aşa de clar aminte aniversarea de paisprezece ani a lui Coral, trebuie să fi fost pe 3 noiembrie 2001, în urmă cu aproape douăzeci de ani, *oau*, cum intraseră într-o discuţie aprinsă despre Afganistan, nu mai ţinea minte cine ce părere avusese, amândoi cu gurile pline de tort de morcovi. Dar ţinea minte că-şi spusese în sinea lui *frate, ce simpatică e*, de-acum e altă persoană cu totul, putem vorbi, putem *dialoga*. Nu mai are atâta nevoie de mine, e liberă şi independentă; sunt liber. Şi se îndrăgostise din nou de copilul lui, ca de la distanţă – doar că în termenii ei, chiar şi mai bine decât chestia aia necondiţionată stil Hallmark.

Dar vai, tare se mai înfuriase Coral pe motiv că Ridley refuza să se extazieze în faţa picturilor făcute cu degetele de copiii ei. Nu voia ca Ridley să fie la fel de absent pentru copiii ei cum fusese pentru ea. Ea n-o formulase niciodată aşa, dar el ştia. Dar cum ea n-o spunea, nu putea s-o spună nici el – ăsta era rostul tatălui *lor*. El n-ar fi avut cum să recupereze cu ei timpul în care nu fusese lângă ea, nu? Fiică-sa avea...

rezerva asta veche, de care nu prea reuşea să treacă. I se părea că face colecţie de insulte mărunte. Că ţine socoteala. Aşa că mai nou îl pedepsea ori de câte ori avea ocazia spunând că i-ar face mare plăcere să-l vadă, la fel şi nepoţilor săi, *numai că nu voiau să-l omoare.*

În acel moment simţea totuşi un dor, un dor de fiica lui. În viaţă fusese adesea singur, iar când avea companie, tânjea să rămână singur. Niciodată nu pricepuse chestia asta despre sine. Dorinţa de a fi *altundeva*. Categoric, asta trebuie s-o fi îndepărtat pe soţia lui, nu? Îşi aminti cu o ruşine intensă un incident de la o petrecere stupidă de demult, când îi uitase numele soţiei sale, cu care era căsătorit de zece ani, când venise momentul s-o prezinte. Nu avusese niciun fel de *intenţie*. Fusese doar un lapsus. În vizorul minţii sale, acolo unde era de obicei numele ei, unde ar fi trebuit să fie, se căscase pe moment o gaură neagră. Şi nu-i venise. Oricum, nu suficient de rapid. Încercase să se redreseze glumind, prefăcându-se osten-tativ că face eforturi să-şi aducă aminte, pocnind din degete, una dintre acele glume complice răutăcioase pe care şi le fac soţii şi soţiile între ei, pentru a-şi afirma în public profunzimea şi amploarea trecutului comun şi vieţilor lor secrete (*bătrâna mea jumătate – zi-i pe nume, ho-ho-ho*). Într-un târziu, bietul om de la petrecere chicotise stânjenit, soţia lui Ridley râsese şi ea ca să iasă din impas, dar când Ridley îşi înghiţise scotch-ul şi ruşinea şi o privise în ochi, ochii ei nu râdeau, durerea îi era sfâşietoare, iar el rămăsese îngrozit şi derutat de

propriile mecanisme lăuntrice obscure; şi atunci, în acea clipă orbitoare, a înţeles că mariajul lui se sfârşise.

Soţia sa nu pomenise niciodată povestea cu lapsusul, aşa de grav fusese. Aşa că el se gândise că ar fi mai bine să nu dezgroape morţii, nu-şi ceruse niciodată iertare şi nici nu mai deschisese vreodată subiectul, sperând că întreaga poveste avea să dispară ca prin magie, de parcă nici nu s-ar fi întâmplat. Şi din fericire, nici nu s-a mai întâmplat. Şi chiar dacă putea spune cu mâna pe inimă că nu fusese cu intenţie, cu siguranţă un delict fusese săvârşit, de el sau prin el – el era făptaşul, arma sau, în cel mai bun caz, un complice. Nu ştia exact câţi ani mai durase efectiv şi sigur că existaseră de ambele părţi multe împunsături şi săgeţi, deliberate sau nu, păcate minore şi nu prea, şi înainte, şi după acea seară, dar atunci i se încheiase oficial căsnicia.

Aplecat deasupra cafelei din zori într-o lumină albăstrie, uitându-se pe fereastra bucătăriei la priveliştea ciuntită, ca de puşcărie, a zidului de cărămidă cafenie din spatele clădirii sale, Ridley se întrebă absent dacă fosta lui soţie găsise vreodată propria versiune pentru acel altundeva în care-şi imaginase că ar fi vrut el să fie în toţi acei ani vag singuratici. *Era oare un gând meschin?* În acel moment, ea trăia într-un orăşel bucolic de provincie, presărat cu plăcuţe în memoria unor ciocniri neînsemnate din Războiul de Independenţă, cultivând roşii şi punând conserve şi gemuri pe care le oferea în dar de Crăciun în borcane de sticlă lucrată manual de localnici. De câţiva ani se recăsătorise cu un sculptor şleampăt, care

se bucura de un oarecare renume. Aşadar, Ridley era convins că-şi găsise şi ea *altundevaul ei*, aşteptând să se încheie perioada de izolare într-un fost grajd renovat, la o fermă neproductivă, împreună cu domnul artist. Bravo ei. Orice-ar fi, se gândi Ridley, *la un moment dat trebuie să te accepți așa cum ești*. Ăsta-s eu, cu bune, cu rele – nu cu amar, mai degrabă cu realism –, lucid, matur, *res*pectuos.

Înviorat de cofeină, Ridley ieşi din bucătărie şi se duse în living, ca să-şi ia telefonul şi s-o sune pe fiica lui, să facă pace, s-o invite la el. O să-i spună ceva de genul *Ştii ceva, mai dă-o-n mă-sa*, deşi poate că va reuşi totuşi s-o formuleze mai afectuos. *Gata, destul. Viața e prea scurtă. E vina mea.* Parcurse etapa cea mai scurtă a triatlonului pandemic de interior care de câteva luni îi ținea loc de activitate fizică – din bucătărie în living (*sprint* – cincisprezece paşi), din living în baie (*semifond* – douăzeci şi patru de paşi), din baie la bucătărie (*maraton* – treizeci şi opt de paşi). Îi plăcea să aibă mereu telefonul la el, ca să-i numere paşii, aşa cum numără Dumnezeu fiecare fir de nisip. Chiar dacă-şi făcea paşii de prizonier pe aceiaşi metri, iar şi iar, ca un animal în cuşca de la zoo, erau importanți şi voia să îi fie recunoscut efortul. Scoase cu grijă telefonul din micul şanț al pervazului, dar până s-o sune pe fiica lui, se gândi să verifice cadrele filmate pe timpul nopții înainte să le mute în fişierul „Res: 365” din bibliotecă.

Privi pe telefon fotografia în mişcare, care arăta la fel ca de obicei, deşi nu, ceva îi atrase atenția, ceva diferit de celelalte două sute patruzeci şi nouă de imagini deja arhivate – o scăpărare de lumini dincolo de parc,

undeva sus, într-un bloc de locuințe de pe Fifth Avenue. Nu era doar o lumină intermitentă sau o pâlpâire ca un scurtcircuit. Aveai impresia că cineva stă cu degetul pe întrerupător, plimbându-l cu orele când sus, când jos: ritmic, intenționat, insistent, poate cu un sens, chiar cu disperare. Până atunci nu observase regularitatea, aşa că reveni la întâmplare asupra unor fotografii din nopțile trecute şi într-adevăr, se observa din când în când – aproape ca un cod Morse – o lumină puternică într-un apartament de la un etaj superior, mereu acelaşi, care licărea în timp ce restul oraşului era, practic, aproape total cufundat în beznă, ca o femeie misterioasă care-ți face cu ochiul când intri într-un club întunecos.

Dădu înapoi de mai multe ori, ca să vadă primele nopți filmate cu telefonul şi da, lumina pâlpâia în toate anotimpurile, ca un ceasornic stricat, ca un test de vedere care-ți cere să percepi periferic impulsuri luminoase şi până la urmă nu-ți mai dai seama dacă le vezi sau le inventezi. Începi să desluşeşti chiar şi ce nu trebuie. Descoperi că licărul începuse odată cu interdicțiile de circulație; avea impresia că cineva de dincolo de parc trimite un mesaj, comunică sau proiectează un semnal SOS, poate nu pentru el, poate pentru lume în general, deşi poate că pentru el. De ce nu pentru el?

E ca într-un basm, se gândi el. Poate că e o femeie, o domniță captivă într-un turn de pe Fifth Avenue, o Rapunzel din înalta societate ținută prizonieră într-un mariaj lipsit de dragoste de cine ştie ce monstru investitor. O, cât de bine cunoştea genul. *Dragostea nu*

se poate cumpăra. Cu asta ne-am lămurit, s-a demonstrat ştiinţific. Ar putea juca în propria versiune, adaptată la pandemie, pentru *În spatele ferestrei*. Ar putea fi cavalerul ei galant, Jimmy Stewart al ei. Un neica nimeni care se ridică, eroic, la înălţimea situaţiei. Mintea îi zbură în mai multe direcţii, apoi se opri asupra imaginii esenţiale din *Gatsby* – luminile lui Daisy peste strâmtoarea Long Island din West Egg. East Egg? Oricum, era ceva cu „egg”[4], atâta lucru ştia şi el –, care probabil că reprezintă potenţialul, meditä el, sau poate tinereţea, ca o sămânţă, sau inocenţa, sau un început de... *ceva*: oul, apoi găina, apoi lumea. Gatsby privind lung luminile, cu tot ceea ce însemnau ele despre viaţă, iubire şi un viitor roz, ca o floare[5]. Incredibil că cineva putea romanţa astfel Long Island, cu accentul ăla care-l dădea de gol – *Lawnguyland.*

Ridley oftă la ideea unui viitor posibil. Nu era prea bătrân ca să viseze că are cineva nevoie de el, ca să tânjească după a fi indispensabil. Cine-l consideră astfel se face vinovat de discriminare pe motive de vârstă şi ar trebui desfiinţat, cum ar zice fiică-sa. Era un fel de Gatsby mai în vârstă, dacă acesta ar fi trăit şi n-ar fi fost ucis – un visător, un erou în stil american, în căutarea unei clipe.

* * *

[4] În traducere, ou.

[5] În original, „daisy future”, joc de cuvinte bazat pe numele personajului Daisy din *Marele Gatsby*, care înseamnă „margaretă”.

În acea seară, Ridley îşi fixă alarma la trei dimineaţa, iar când o bucăţică din „Kashmir” al trupei Led Zeppelin îl scuturară din somn – „They talk of days for which they sit and wait/All will be revealed”[6], se duse la fereastră şi aşteptă, sperând ca spectacolul de lumini din cealaltă parte a oraşului să ţină isonul zenului transmis de Zep. Şi momentul chiar îi amintea acea senzaţie dinainte de concert, pe când era tânăr şi-i păsa de asemenea lucruri, în întuneric, dulcea aşteptare dinainte ca zeii tăi să intre pe scenă. Bătea ritmic din picioare, ca să-şi exprime dorinţa de a primi orice s-ar fi întâmplat, şi în scurt timp se zări licărul. Iată-l! Ridley îşi ţinu respiraţia, iar muşchii stomacului i se încordară ca un balast împotriva unei forţe supranaturale care trăgea de el. Era ca atunci când prinzi un peşte – simţi smucitura undiţei, a legăturii cu altă fiinţă vie (care va muri curând). Nu-şi dădea seama dacă el e peştele sau pescarul, cârligul sau gura.

Ridley se întinse după binoclu (cadou de casă nouă de la fiica lui) şi se uită prin el. Era dificil să identifice locul în acea lume devenită mult mai mare, dar până la urmă izbuti şi, Dumnezeule mare, desluşi la fereastra scânteietoare o siluetă, o formă omenească. I se păru că vede nişte umeri care se subţiază spre un cap. Nici măcar cu binoclul nu-şi putea da seama dacă e bărbat sau femeie, pentru că era prea mic/mică. Poate că avea să-şi comande un telescop performant, dar părea o siluetă de adult, chiar dacă era un lucru pe care l-ar fi putut face un copil – să aprindă şi să stingă lumina cu

[6] „Vorbesc despre zile pe care stau şi le aşteaptă/Totul se va revela.”

orele, ca un drăcuşor. Ţinea minte că şi fiica lui făcea fix aşa ceva, spre iritarea lui, pe când era mică. O, poate că era fiica lui care i se adresa lui sau oricui, în singurătatea ei, dar îl găsise pe el, tatăl. Care era probabilitatea să fie aşa? Îi era dor de ea; îi era dor chiar şi de ipostaza ei de drăcuşor, pe când tot stingea şi aprindea lumina. Ea locuia în acea zonă, de cealaltă parte a parcului. Asta da poveste. Să-ţi meargă la suflet. Un fel de reuniune, dar nu fizică, una cu respectarea distanţei sociale – în stilul pandemiei. Dar nu, era imposibil. Nu se potrivea. Ea locuia ceva mai departe, spre sud. În orice caz, gestul infantil nu-l mai irita, îl fascina. Începu să fluture frenetic din braţe deasupra capului, ca un om în pericol de înec care încearcă să îi atragă atenţia unui salvamar.

Ei, dar degeaba. Pentru silueta din faţa lui, aflată la mai mult de un kilometru şi jumătate în linie dreaptă, el era la fel de mărunt şi de inform cum îi apărea şi ea lui. Se simţi caraghios dansând astfel prin casă pe întuneric, în plină contagiune globală. Dar lumina de peste drum îşi continua tripletele licăritoare, ritmice şi iuţi, care în imaginaţia lui spuneau *sunt aici, sunt aici, sunt aici* – ca o inimă exaltată. Ce putea însemna asta?

Îşi aminti o conferinţă la care asistase cu mulţi ani în urmă, la 92nd Street Y. Un filozof de la Princeton ţinuse o prezentare cu titlul „Simptome şi simboluri”. Subiectul nu-i spunea mare lucru lui Ridley, de fapt nici măcar nu înţelegea la ce se referă, dar cum se afla în Upper East Side la ora conferinţei, intrase chiar de la început. Sala era aproape goală, dacă erau vreo zece persoane în total. Profesorul era un tip mărunţel, Ridley

nu-şi mai amintea numele lui, dar sigur era lung şi european, cu un „s” urmat de un „z” pe undeva, în încercarea de a exprima un sunet inexistent în țara asta – unul dintre acele nume care, prin ortografierea sa onomatopeică încăpățânată, pare să protesteze împotriva omogenizării americane. Respectivul SZ purta un costum şifonat care arăta ca un combinezon în care avea obiceiul să doarmă, o versiune bătrânească de salopetă, cu cravată şi tot ce trebuie. În mod evident, SZ avusese un atac cerebral la un moment dat, partea stângă a feței îi era căzută, iar saliva i se aduna în colțul gurii într-o spumă albă, atârnându-i pe sub mustață ca laptele proaspăt covăsit. Probabil că nu simțea (pronia fusese milostivă), dar era clar că ştie sau i se atrăsese atenția asupra acelei tendințe, pentru că din când în când îşi tampona norul vâscos de salivă cu o batistă cenuşie-care-fusese-odinioară-albă.

Deşi omul avea o față imobilă, transmitea un aer de sarcasm blând şi inteligență, ca şi cum, dacă ar fi putut, şi-ar fi punctat spusele printr-o ridicare de sprânceană. Atacul cerebral crease o față care era însăşi definiția ironiei – o jumătate, cea dreaptă, se mişca şi exprima, pe când cealaltă jumătate, stânga, stătea acolo ca o ancoră sau ca un albatros, batjocorind cu o expresie serioasă numărul de step al părții drepte. Ridley fusese hipnotizat de acea față care îşi devenise propriul duşman.

SZ intrase pe scenă fără să se gudure pe lângă public cu glumițe, se aşezase pe un scaun şi murmurase în microfon din colțul drept al gurii ceva de genul „nema”. După o tăcere stânjenitoare, cu o

expresie vag exasperată pe partea dreaptă a feței, omul se încruntase la cineva din culise, clătinase din cap şi, controlându-şi mai bine dicția, deschisese mai larg partea funcțională a gurii şi articulase puțin mai limpede – „Inimă". În difuzoare se auzise inconfundabila bătaie dublă – *bu-bum, bu-bum, bu-bum*. Bubuitul cald, iambic şi reconfortant al vieții, ca o tobă mare. O vreme, SZ se mulțumise să dea din cap pe ritm, în timp ce publicul răzleț râdea, uşurat de acea demonstrație de vioiciune ştrengărească, iar când SZ îi făcuse iar semn subalternului nevăzut, zgomotul inimii se accelerase, devenind haotic – *bu-bu-bum, bum-bum, bu-bu-bum, bum*; apoi se accelerase şi mai mult, pierzându-şi ritmul repetitiv sănătos, sărind peste bătăi, bubuind din ce în ce mai tare: *bum-bum-bum-bum-bum-bum-bum!*

Ridley se pomenise cuprins de anxietate, ca şi cum propria inimă suferindă ar fi explodat acolo, în auzul tuturor. Privind chipul lui SZ, nu mai văzuse un profesor inofensiv, benign, cu un AVC la activ; văzuse un vrăjitor malefic – bătrânelul stafidit părea să se uite direct la el şi numai la el, cu fața încremenită de o răceală glacială, cu un ochi privind fără să clipească, asemenea unui judecător suprem. Ridley simțise furnicătura ruşinoasă a acidului uric în capul penisului. Era îngrozit. SZ îi mai făcuse un semn din cap colaboratorului său nevăzut. Inima trădătoare se oprise. Ridley răsuflase. Îşi dăduse seama deodată că-şi ținea respirația de ceva timp. Sala amuțise.

SZ îşi întinsese gâtul spre microfon cu ceea ce părea un zâmbet sau o grimasă, apoi pusese o întrebare, deşi

Ridley pricepuse abia după câteva momente semnificația cuvintelor sale, formate parțial cu jumătate de gură, pentru că fusese nevoit să completeze singur cealaltă jumătate a cuvintelor: „E... ă... mtpom... au un mbol... al ui tac de cod?” Ridley ezitase, repetându-şi în minte silabele fără sens, învârtindu-le pe toate părțile în cap până când îi picase fisa. *E un simptom sau un simbol al unui atac de cord?* Nu mai ținea minte răspunsul corect.

Luminile de dincolo

Luminile de dincolo de parc căpătaseră regularitate. Ca bătăile inimii din sala goală. Simptom sau simbol? Tot nu se lămurise. Ridley hotărî să caute mai târziu pe Amazon, să-şi comande o carte despre codul Morse. *Punct-punct-punct/linie-linie-linie/punct-punct-punct* – îşi amintea că asta înseamnă SOS (...---...). I se întipărise în minte pe când era mic şi taică-său îi spusese să se gândească la simfonia a noua de Beethoven ca să lanseze apelul. *Punct-punct-punct-linie/(adagio) punct... punct... punct... linie–*

Ridley se duse la întrerupătorul din peretele livingului şi începu să stingă şi să aprindă luminile, într-o aproximare a semnalului SOS. De ce SOS? Nu simțea nevoia să fie salvat. Dar era singura formulă de cod Morse de care era oarecum sigur şi se gândi că nu e cazul să se încurce în dialogul cu noul său prieten din cealaltă parte a oraşului. Mai bine SOS decât cine ştie ce altă formulă de disperare sau de jubilare. De unde venea, de la „Salvați-ne nava”? „Salvați-ne sufletele”[7]? Poate, îşi spuse el. E cam dramatic. Nu voia să facă o primă impresie proastă sau să pară neajutorat, lunecos sau superficial. Stătea acolo în picioare, sprijinit de

[7] În realitate, codul nu este o abreviere pentru „Save our Ship” sau „Save Our Souls”, literele fiind alese pentru că alcătuiesc o formulă uşor de transmis.

perete ca un drăcuşor de zece ani – *sus/jos, sus/jos, sus/jos, sus (pauză)/jos, sus (pauză)/jos, sus (pauză)... jos, sus/jos, sus/jos, sus/jos*. Era complicat să redea corect ritmul Morse cu lumina, mai ales durata liniilor. Poate că transmitea „O salva sufletele" sau „Sufletele salvează o" sau „Salvați o sulă". Sufletele salvează o ce?

Lumina din depărtare se stinse. O dăduse în bară. SOS? Ce fusese în capul lui? Ce milog. Stinse şi el toate luminile şi aşteptă. *Te ascult*, asta încerca să spună.

În curând răsări soarele, strecurându-şi intermitent sclipirile orbitoare în spațiile dintre clădiri, până când în sfârşit se instală pe cer şi toate becurile de pretutindeni îşi pierdură capacitatea de a vorbi în timp ce pe străzile New Yorkului începu o zi activă, sau cel puțin versiunea carantinată a unei zile active la New York, un oraş imitându-se mediocru pe sine.

Ridley îmbrăcă un costum, îşi puse masca şi ieşi în parc. Se obişnuise atât de mult să stea între patru pereți, încât îl usturau pur şi simplu ochii de la lumina naturală a dimineții. Nu mai fusese afară de câteva săptămâni, poate chiar luni. Era o zi neobişnuit de caldă şi de însorită pentru acel anotimp, cu o temperatură care depăşea cincisprezece grade, tachinarea unui iz de primăvară în plină iarnă. Aerul străzii îl lovi ca o invenție ultimul răcnet. Era un prizonier care fusese eliberat. Toate mirosurile alea dintr-odată! Trişă, lăsând în jos masca, trase aer în piept adânc, pe îndelete, şi luă la rând notele ca un somelier – umami de la eşapamentul unui autobuz, însoțit de pipi de animal de companie cu iz citric şi note efemere de covrig cu ceapă. Simți brusc că înțelege

câinii pe care-i vezi că scot capul pe geamul maşinii, într-un extaz animal tâmp, cuprinzând întreaga lume prin bulbul olfactiv. Deschise gura ca să absoarbă mai bine totul, ca să înghită totul, la naiba cu virusul, dar o închise când îşi dădu seama cum arată, probabil nu a bucurie, ci mai degrabă a ţipăt mut şi a pericol pur pentru ceilalţi, o sursă de aerosoli. Îşi trase masca la loc. Dar era pe deplin energizat. Îşi dădu seama cât de mult îi place să meargă. Ca să vezi! Unul dintre avantajele captivităţii – era din nou ca un copil, mirându-se că merge.

Îi plăcuse întotdeauna să se plimbe fără ţintă pe Bridle Path (sau „Bridal"? Niciodată nu ştiuse), chiar dacă uneori, mai ales când privea pe fereastră, suprapunea fără să vrea peste imaginea oamenilor care se învârteau nevrotic amintirea mobilă a peştilor din acvariul din Coney Island, unde-l duceau părinţii lui în copilărie – rotindu-se întruna într-o plictiseală fixă, ternă, peştească, până când într-o zi aveau să se lase la fund, într-un ultim cerc până la canal. După ce stătuse aşa de mult în izolare, parcul în sine i se părea şi mai aproape de felul în care şi-l imagina uneori – o curte a închisorii gigantice care e câteodată New York, fiecare deţinut având dreptul să iasă o oră din celulă. Însă în acel moment îşi dădu seama ce distracţie nouă şi satisfăcătoare e să te uiţi urât la toţi cei care umblă fără mască sau o poartă necorespunzător, sub nas sau bărbie. Îi înţelegea; masca era enervantă şi pentru el şi-i cauza claustrofobie, îl călca pe nervi, dar era un sacrificiu minor, ce pizda mă-sii. *Haideţi, oameni buni, să tragem toţi în aceeaşi direcţie.*

Pentru Ridley, aproape la fel de agasante ca mascații neglijenți erau măştile „cu mesaj” care răsăriseră la fel ca bărbile pe măsură ce contagiunea creştea de la o lună sumbră la alta – dobitoci care-şi înfrumusețau măştile sau le transformau în manifeste personale şi politice. *Valea, nu-ți ții gura aia nici de-al dracu', nici când stai cu ea închisă*, mormăi Ridley, la adăpostul binevenit al măştii sale neutre. *Nu eşti un panou, prostovane.* Ridley nu mai avea la dispoziție decât privirea încruntată cu care să arunce săgeți şi să dea lecțiile de viață ale generației sale înțelepte. Ochii sfredelitori şi fruntea brăzdată erau puținele instrumente de expresie mascată pe care le avea la dispoziție – *Ha, suntem toți ca actorii exagerați din filmele mute, facem kabuki de pandemie*, îşi spunea în sinea lui. Nici măcar nu-şi putea răsuci mustața ca Snidely Whiplash în fața acelei generații întregi de pişălcioşi care se fâțâiau de colo până colo transmițându-şi mesaje între ei, aparent bucuroşi că mai au un articol de îmbrăcăminte prin care să arate lumii marca preferată, virtuțile şi afilierile – încă un locşor ivit pe panoul publicitar corporal. Una cu semnul păcii în dreptul gurii – *Bravo ție, Gandhi! Aşa o să schimbi lucrurile.* Una împodobită cu strasuri – *Aşa, fetița, când viața îți dă lămâi, tu le pui sclipici.* Alta cu steagul american – *Hai, ai noştri!* Mamă, ce haios e să ieşi din casă şi să comunici iar cu lumea! Ah, îi fusese dor de lume. Deşi faptul că nimeni nu-i răspundea furios la cârcotelile răutăcioase despre măşti îl făcea pe Ridley să se simtă bătrân şi invizibil. Nici măcar nu era considerat un adversar demn de luat în seamă în

minunata curte de închisoare care era Manhattan: doar un vieţaş ofilit care vorbea singur, deloc periculos, nedemn de o replică, de o bătaie sau de un şiş în picior. Nasol.

Oamenii ca oamenii, dar era aşa de plăcut să fie din nou afară, în natură. Mă rog, cel puţin în acea versiune urbană restrânsă, răsumblată. O, New York, de fapt Manhattan, cu inima sa centrală verde, înmiresmată. În acea zi, parcul depopulat de pandemie i se părea un memento al lucrurilor pierdute, cucerite şi îmblânzite; şi începu să filozofeze de zor în timp ce trecea agale pe lângă Strawberry Fields, care zăcea în părăsire, jucându-se cu această idee – parcul ca un fel de monument viu al victoriei noastre supreme asupra Naturii. *Am câştigat. Am închis-o pe Mama Natură aici, în acest parc, ca pe duhul din sticlă cel din poveşti, cu gratii de asfalt în est, vest, nord şi sud, pentru ca Natura Umană să poată zburda pe străzi liberă, neîmblânzită.* Oraşul său dădea tonul pentru întreaga Lume Nouă, vestitorul conştiinţei oraşului ca parc de distracţii – acea obsesie egocentrică a speciei faţă de destinul omului mai presus de orice altceva, butonul ultim, fatal, ierarhic din vârful piramidei –, Natura Umană cea măruntă, grandioasă, mai presus de Mama Natură. Brusc, Central Park îi apăru ca o piatră de mormânt uriaşă a trecutului primăvăratic şi-şi dori să compună pentru înmormântare un discurs dojenitor, plin de emoţie, unificator, care să transforme conştiinţa lumii şi să le arate oamenilor că se înşelaseră.

„O, de ce nu poţi tu să mai şi taci, să trăieşti momentul şi să te bucuri de parcul ăsta al dracului de

mişto, Ridley?" se întrebă el cu voce tare, oprindu-se puţin şi constatând că tot cam aşa vorbea şi fosta lui soţie. *O, Ridley, de ce nu poţi să te distrezi şi tu o dată-n viaţă?* Să se distreze. Ridley clătină din cap şi râse trist, aproape jenat, de propria incapacitate de... a se bucura. Să fi fost *vina* lui? Posibil. Chiar nu-şi dădea seama. Şi chiar dacă parcul era doar un memento cumineţit al vechiului haos, era adevărat şi că de fiecare dată când hoinărea prin el, Ridley vedea obligatoriu ceva nou, ceva ce nu mai observase până atunci, vreun semn sau iz de autenticitate primordială. În plus, auzise recent poveşti alarmiste despre animale sălbatice care recuceriseră o parte dintre teritorii, în timp ce oamenii se retrăseseră din parc de frica virusului şi hibernau în bârlogurile lor confortabile de acasă. Ratoni care căpătau tot mai mult curaj de la o zi la alta. Gâşte care se adunau ca nişte oştiri trâmbiţând şi găinăţând. Pisici şi câini sălbăticiţi. Şobolani care se revărsau noaptea ca pâraiele, în timp ce escadrile de şoimi se repezeau asupra prăzii uşoare. *Chestii ca* Diamond Dogs*, dar pe bune*[8], îşi spuse el. *In the year of the scavenger, the season of the bitch.*[9] Parcul evadat din închisoare, duhul scăpat din sticlă. Tare-i subţire poleiala civilizaţiei, ca hârtia. Specii care nu s-au mai văzut de generaţii se întorc. Vulturi? Urşi? Pume?

---

[8] *Diamond Dogs* este titlul unui celebru album al lui David Bowie. Melodia care dă titlul albumului descrie un peisaj urban post-apocaliptic aflat sub teroarea bandelor.

[9] „În anul hienelor, în anotimpul căţelei." Vers din melodia „Diamond Dogs" a lui David Bowie.

Mama Natură se scoală de pe patul de moarte şi ripostează. O mică mostră de apocalipsă chiar acolo, în propria bătătură!

Ridley trase adânc aer în piept, privi prudent peste umăr şi regăsi un vag sentiment de venerație. *Venerația e simpăticuță*, îşi spuse el. *Sunt un simpatic.* Ştia că lumea sălbatică indigenă mai are câțiva aşi în mânecile ei verzi.

Se pomeni în scurt timp, fără să fi plănuit, aproape de strada unde estimase că se afla clădirea cu semnalul luminos. Clădirea ca o menoră miraculoasă. Se orientă, privind înapoi peste oraş în direcția apartamentului său, unde reuşi să desluşească vag propria fereastră sau locul în care ar fi trebuit să fie fereastra. Ieşi din parc şi găsi o bancă de lemn în capătul de vest al Fifth Avenue, chiar în fața obiectului fascinației sale. Îşi cumpără un hotdog, un suc şi nişte nuci caramelizate de la un vânzător stradal care purta mănuşi de plastic, ca un chirurg. Un lucrător esențial, un doctor al crenvurştilor din prima linie. Poate că tipul vindea souvlaki şi covrigi sfidând interdicțiile guvernului, ei, şi? La fel ca micii lăstari verzi care răsăreau în fiecare primăvară, neplantați şi nedoriți, printre dalele de ciment de pe terasa lui, fără pic de pământ, la etajul douăzeci, viața nu putea fi oprită – se strecura printre crăpături. Viața găsea o cale. Nomadul ăsta care vindea hotdogi era un model pentru noi toți, ce naiba. *Nuci caramelizate bune şi bunul Dumnezeu*, oftă Ridley, fremătând de speranță. Era ca o duminică de pe vremuri; aproape că-şi simțea inima uşoară. Era afară,

la aer curat, şi nu trebuia să se ducă nicăieri. Trase un pumn în aer, în semn de bucurie şi protest.

Mâncă entuziast, strigându-i vânzătorului că are marfă de soi. Poate că i se adresă chiar cu „dragul meu”. O, era o zi în care radia bună dispoziție în toate direcțiile. Viața era grozavă – mă rog, nu, deocamdată viața era interzisă, se gândi el, dar avea să fie iar grozavă. Privi în sus la ferestre şi încercă să le numere, ca să identifice cu precizie portalul său misterios. Poate că avea să găsească o soluție aritmetică. *Eu stau la etajul douăzeci şi unu, ori atâtea tavane de trei metri pe etaj, ținând cont de unghiul orizontului din perspectiva mea, de la o distanță de 800 de metri, aplicând cutare sau cutare formulă, plus linia dreaptă şi refracția, se creează următoarea iluzie prismatică... ei, abureli.* Râse pe seama lui. Ştia că e unul dintre acei membri ai tribului de ipocriți care cred cu religiozitate în ştiință, fără să aibă de fapt habar de ea.

Ştiința, acea hidră cu două capete de pe vremea liceului – chimie şi fizică –, deşi prin definiție empirică, era de fapt o chestiune de credință pentru un absolvent umanist ca el, cu o educație lejeră (altfel spus, mai degrabă ignorant). Căci ce să fie numerele, formulele şi predicțiile sale de nepătruns, specula el, altceva decât limba preoțească, rugăciunile şi profețiile unicului Dumnezeu adevărat care-i nimicise pe toți ceilalți zei şi le îngropase altarele primitive, fumegânde, într-o avalanşă de ecuații şi teoreme scrise pe tablă?

Dacă-l luai la întrebări, Ridley n-ar fi putut explica deloc convingător cum îi funcționează televizorul, sau avioanele, sau curenții din ocean şi de pe cer, Big

Bangul şi nici... gravitaţia, epidemiologia, sinusul şi cosinusul, fotosinteza, becul electric, telefonul/aplicaţiile/internetul din mâna sa (o, de câte ori încercase în zadar fiică-sa să-l lumineze pe marginea acestui subiect) şi tot aşa... la drept vorbind, nici măcar afurisitul său de creier, sau corpul, sau sângele. Lista lucrurilor pe care se baza orbeşte în fiecare zi şi despre care nu ştia, practic, nicio iotă era nesfârşită, iar dac-ar fi stat prea mult să se gândească la propria ignoranţă senină şi încredere infantilă, s-ar fi descurajat de-a dreptul. Ce însemnau pentru el denumirile din tabloul periodic, atomii, electronii, neutronii cu tot neamul lor, dacă nu ipostaze ale îngerilor, demonilor şi zeilor, cu puteri înspăimântătoare, absolute, cosmice?

Pentru un tip care-şi luase diploma în economie şi-şi câştigase existenţa de pe urma cifrelor, Ridley trebuia să admită că până şi matematica elementară îl depăşeşte. Şi totuşi, credinţa sa în adevărul şi magia ştiinţei salvatoare, aflate într-un continuu progres, era tare ca stânca, de neclintit. În fiecare zi, îşi baza viaţa pe asta. La fel ca un sălbatic din Epoca Pietrei, lua totul pe încredere, aşa că se miră şi el că poate crea un mic spaţiu conciliant pentru bătrânul Dumnezeu şi pentru străbunii lui Ridley, şi ei superstiţioşi, bisericoşi, constructori de sinagogi, ba chiar şi pentru fraţii şi surorile acelei naţiuni divizate care trăiau în continuare cu frică şi iubire faţă de El.

Îşi aminti, într-o companie ilustră a minţii, că în 1926, Albert Einstein scrisese acea frază subtil apologetică, umilă, care le îngăduise monoteiştilor post-

Nietzsche, post-Primul Război Mondial să se bage în aşternut cu ateii dominanţi care aveau să construiască bomba: Dumnezeu „nu joacă zaruri cu Universul”.

Einstein alesese un termen chiar fermecător pentru Dumnezeu, „Bătrânul”. O, mai drăgălaş de-atât nu se poate, respect faţă de vârstnici. Ştiinţa n-are niciun dinte împotriva Atotputernicului. Bunul Dumnezeu a lăsat toate legile, fizice şi morale. Ştiinţa e tălmăcirea, sluga, calea, Tao, drumul spre Damasc, autostrada solidă spre Dumnezeu. Ştiinţa nu e altceva decât o mărturie în timp, o fotografie a lui Dumnezeu umblând prin lumea Lui.

Pentru moment, Ridley simţi o înfrăţire care-i mai dezgheţă inima sau cel puţin îi temperă dispreţul îndreptăţit faţă de acei indivizi fără mască, îmbătaţi de conspiraţii, care agitau steaguri şi nu-l recunoşteau pe Dumnezeu savantul. Un trandafir, oricum îi spui.[10]

Credinţă contra Credinţă. Totul era o păcăleală, de ambele părţi. Şi totuşi, ca un Pascal al pandemiei, Ridley insista: *Purtaţi mască, capete pătrate, faceţi pariul ăsta, pentru orice eventualitate.*

Şi hai noroc, Albert E. de la Princeton şi din Germania. Ridley ajunsese să se tragă de şireturi cu sfântul adorabil, cu părul ca un nimb, din mintea căruia ieşise norul-ciupercă, împingând conversaţia şi mai departe. Poate că Al uitase să-şi termine ideea într-un fel care i-

---

[10] Versul complet, „Un trandafir, oricum îi spui, exală acelaşi scump parfum!”, este din *Romeo şi Julieta* de William Shakespeare, traducere de Şt. O. Iosif, ediţie îngrijită de Alexandra Bârna, Editura Mondero, Bucureşti, 2000, p. 46.

ar fi făcut să se simtă bineveniți până şi pe un luteran precaut, pe un iezuit ascet, pe un gnostic visător sau pe un agnostic american şovăielnic: *Sigur că Dumnezeu nu joacă zaruri; El e Cazinoul.*

Ridley dădu din cap în semn de aprobare față de acea găselniță şmecheră. Nu era deloc rău. Se umfla în pene că mersese la compromis. Democrație, puişor. Poate că până la urmă ne putem înțelege. Poate că s-ar potrivi chiar ca subtitlu pentru proiectul lui artistic filmat în secvență: *El e Cazinoul.* Poate în germană, ca o aluzie complice la ilustrul E.

Ridley nu ştia o boabă de germană, dar telefonul său ştia, şi mulți văd, puțini cunosc. Incluziune, ramuri de măslin şi trofee pentru participare, astea erau lucrurile care contau mai nou. Căcaturi ecumenice. Un prieten drag îi spusese la un moment dat că o piatră de mormânt e un trofeu de participare la viață. O poantă bună, bună şi tristă. Ah, aerul curat îi repunea în mişcare creierul. Ceea ce probabil că tot de ştiință ținea, chiar dacă Ridley n-ar fi ştiut să dea o explicație.

* * *

Privi oamenii care intrau şi ieşeau din clădire, încercând să ghicească dacă vreunul dintre ei ar fi putut fi interlocutorul său secret. Desigur, singurul său indiciu era o umbră, nu ştia nici măcar dacă e bărbat sau femeie, dar încercă să stabilească de pe trotuarul opus un contact vizual semnificativ cu oricine ieşea pe uşile mari de sticlă deschise de portarul în uniformă. Pe moment fără succes, poate că era prea departe. Avea o

vagă bănuială că ştie sau cunoscuse pe vremuri pe cineva care locuia la respectiva adresă. Poate un coleg de serviciu? Poate că fusese acolo o singură dată, la o petrecere, la o serată, cu câțiva ani în urmă, cu câteva vieți în urmă, pe când era căsătorit. O, Doamne, poate că era adresa fatidică la care îi uitase numele soției. Cât de mare să fie coincidența? După atâția ani, să se întoarcă la locul crimei. Nu asta fac criminalii? Sperând să retrăiască senzațiile tari sau să fie prinşi? *Inconştientul e lucrul dracului, frate.* Închise ochii şi şi-o imagină pe fosta lui soție în clădire la vremea respectivă, cu un pahar în mână, tânără şi râzând, şi clinchetul cuburilor de gheață lovindu-se de cristal.

Poate că intrase într-un soi de gaură de vierme, poate că fusese trimis din viitor ca să se prevină pe el cel din trecut să nu uite numele soției în acea seară, ca să-şi salveze astfel căsnicia şi familia, deci să-şi schimbe cursul poveştii. Deşi nu înțelegea prea bine ce e o gaură de vierme. Timpul sau percepția generală asupra timpului primise o lovitură zdravănă în ultimul an. Cum la scară globală se întâmplau aşa de multe, iar la scară personală, aşa de puține, timpul intrase într-un fel de osciloscop existențial, cugetă el, bălăbănindu-se ca Tacoma Narrows, podul ăla celebru care se prăbuşise după ce se legănase miraculos în vânt ca o foaie de hârtie dusă de briză. Văzuse filmarea de atâtea ori, cu o fascinație macabră. Era posibil ca însuşi timpul să se clatine astfel, transformat de pandemie, la fel ca forța care, în 1940 la Washington, preschimbase temporar betonul întărit într-un val de apă? Posibil.

Cam asta era senzația. Un mare vertij existențial vibrant. Dar și de această dată, știința îl depășea.

Așadar, care era planul în acest scenariu SF al găurii de vierme? Avea să aștepte acolo până la căderea nopții, apoi să se furișeze la petrecere, poate deghizat, să se ia deoparte pe sine (după câteva momente palpitante, pe muchie, când mai să se dea de gol) și să-și șoptească la ureche cuvântul magic, numele, exact la țanc. Pe parcurs, de dragul distracției, poate că avea să-i spună șefului său ce crede sincer despre el (o mediocritate mediocră și un meschin), să-i facă jovial cu ochiul fostei soții (*cine o fi domnul ăla mai în vârstă carismatic?*) sau să-i strecoare în geantă un bilet cu îndemnul de a investi în computere. Apoi avea să se retragă pe nevăzute de la petrecere și, după o plimbare nostalgică dulce-amăruie prin New York, cu paharul încă în mână, avea să găsească portalul (pe care și-l imagina ca fiind podul Brooklyn, clătinându-se în rolul podului Tacoma Narrows) și să se întoarcă lin în Prezent, străduindu-se să nu mai atingă altceva de teamă să nu schimbe trecutul/prezentul. Având grijă ca fluturele să nu bată prea larg din aripi. Toată chestia cu efectul fluturelui era oricum o abureală – ți-ar trebui o țâșpime de fluturi care să bată din aripi ca să dărâmi un pod. Fluturele ăla și-a supraestimat și mitologizat puterile, la fel ca o mulțime de șoareci și oameni.

Nu, spera că nu. Detesta astfel de povești. Trișerii, își spuse el. Fofilări. Viața nu e așa. Nu primești a doua șansă. Retrospectiva nu e un instrument de lucru. Ochelari pentru orbi. Timpul merge doar înainte. Unde mai pui că, dacă era într-adevăr venit din viitor, atunci

de ce să-şi salveze doar curul lui prăpădit? De ce să nu-i avertizeze pe oamenii din trecut în legătură cu lucruri cum ar fi pandemia asta, sau Afganistanul, sau... mai ştii? Să încerce să facă ceva pentru lume în general, să uşureze suferința pe scară mai largă, în loc să fie aşa de îngust la minte şi de egoist. Putea să le facă pe amândouă? Nu. Nu putea face nici una, nici alta.

Nu, nu era deloc sigur, nu putea fi sigur că acolo fusese petrecerea *cu pricina*, iar acum îl obseda să-şi aducă aminte numele gazdei. Atâtea nume într-o viață de om. Începea cu M, era aproape sigur – Manowitz? Maglione? Magruder, MacGruber... MacGyver, Magoo – căcat, ultimele erau seriale TV –, i se ştersese definitiv din minte. Acel fişier dezamăgitor al trecutului, plin de litere estompate, jumătăți de nume, adrese incomplete şi numere de telefon cu şase cifre. În orice caz, ar fi fost ciudat ca „M" să se uite pe fereastră şi să-l vadă pe Ridley cum arde gazul pe banca din parc, cercetând clădirea.

Era una dintre acele clădiri luxoase de pe Fifth Avenue care găzduiesc cabinete medicale, amestecul tipic newyorkez de terapeuți şi ortodonți, unii lângă alții la parter. Doctorii gură-mare, râse Ridley, numitorul comun fiind orificiul cu pricina – psihiatri şi dentişti, iar el îi evita pe cât posibil şi pe unii, şi pe alții. Îl încercă o nouă senzație de déjà-vu: poate că în acea clădire, fiicei lui i se montase aparatul dentar. O căruță de bani. Doctorul Bron-nu-ştiu-cum? Bronfman? Bronski? Brontozaur? Nu conta. Oricum, era pe-acolo pe undeva. Pe măsură ce orele treceau, învață să facă diferența între locatari şi vizitatori înregistrându-i şi

cronometrându-i pe cei care intrau în clădire şi ieşeau după aproximativ o oră sau cincizeci de minute, cât durează ora la doctor.

În sfârşit, o femeie atrăgătoare trecută de prima tinereţe ieşi cu paşi mari pe uşa de sticlă. Corespundea ca profil şi siluetă – o adevărată senioară de Fifth Avenue, cincizeci şi ceva de ani, mlădioasă de la Pilates, cu ditamai pietrele pe mâinile albe, cu vene albăstrii, şi două măşti –, spera să fie ea şi să-l lase pe Ridley să-i scoată scuturile de protecţie şi să dea la o parte cortina pentru cel de-al doilea act, Rapunzela lui cea bogată, chiar dacă avea părul prins într-o superbă eşarfă Hermès, colorată în alb şi un portocaliu ca de acadea, decorată cu chipuri incorecte politic de nativi americani. Se ridică pentru a se face observat în timp ce ea traversa strada spre el: *Ia să vedem, domniţă.* Brusc, începu să se simtă prost pentru ambalajele de hotdog de la picioarele lui – o idee cam neelegant –, dar ea continuă să meargă, fără să-i arunce nici măcar o privire şi fără să se apropie la mai mult de doi metri. Se simţi teribil de respins.

Totuşi, era un mod plăcut de a-şi petrece ziua, chiar dacă temperatura scădea rapid. Poliţiştii închiseră prăvălia vânzătorului libertarian, alungându-l de acolo, şi simţi că portarul îl luase la ochi pe străinul care părea să piardă vremea cu un scop anume, ceas după ceas, holbându-se la clădirea lui. Ridley nu făcea nimic rău; şi totuşi, simţi un nedorit val de vinovăţie în ceafă, iar urechile i se înroşiră de stânjeneală. Nu era un hărţuitor nenorocit; era doar un trecător prin oraş. Ce, ditamai omul n-avea voie să umble pe-afară sau să se

odihnească dracului unde are chef? Fifth Avenue se pricepe de minune să te facă să te simţi ca un căcat, se gândi el. Sau poate că erau doar hotdogii lătrându-i în burtă.

Până la urmă, portarul ajunse la capătul răbdării şi porni în fugă pe stradă ca să-l ia la întrebări pe Ridley. Dar cerul se înnora, iar frigul înserării începuse să-l pătrundă oricum pe Ridley, aşa că se ridică să plece înainte să aibă loc o confruntare.

Poate că avea să-i facă o vizită fiică-sii; locuia cam la zece străzi distanţă, aproximativ opt sute de metri spre sud, dar cum soarele firav de iarnă cobora în spatele său, hotărî s-o lase baltă pe ziua respectivă şi să se ducă acasă. Voia să se culce devreme, ca să se poată trezi la trei şi să-şi continue veghea nocturnă. Avea să caute nişte cuvinte în codul Morse cât îşi bea martiniul.

Se întoarse şi-i strigă portarului care continua să-i arunce priviri duşmănoase: „Poate că nici măcar nu-i ăsta locul, dobitocule!" Mă rog, era cam stupid să spui aşa ceva din senin, nu? Nu suna nici a ţicneală, nici a strigăt de om nevinovat, nu-i aşa? Îşi turnă cenuşă-n cap tot drumul până acasă, dârdâind prin parcul peste care se lăsa întunericul.

Bonham, Page, Plant şi Jones

Bonham, Page, Plant şi Jones îl făcură să sară din pat la două dimineaţa. Nerăbdător ca un tocilar în prima zi de şcoală, Ridley se spălă pe dinţi şi se postă la locul lui, lângă fereastră, în pantalonii de pijama. Şi... nimic.

Cu inima grea, se duse la propriul întrerupător şi transmise câteva serii care ar fi putut însemna ceva. Alergă înapoi la fereastră, lungindu-şi umbra cât mai mult în caz că cineva de vizavi ar fi fost interesat. Nu primi niciun răspuns, doar beznă. Înşfăcă binoclul, îndreptându-l spre clădirea din faţa lui, dar în acea noapte nu desluşea nimic, nici măcar silueta. *Am făcut-o de oaie*, se gândi el. *Am întrecut măsura ducându-mă până acolo. Ce idiot. Dar nu intra în panică, dacă vrei să prinzi o pasăre, transformă-te în copac*, se dăscăli el. Se aşeză şi aşteptă.

Trecură mai multe ore şi probabil că aţipi, pentru că atunci când o voce îl trezi, trebui să-şi şteargă nişte salivă adunată în somn pe buza de jos. Tresări la auzul vocii; părea să vină din interiorul apartamentului. Dar când îşi regăsi orientarea, îşi dădu seama că pluteşte până la el, înăbuşită, de afară, din parc. Îşi lipi nasul de geam şi încercă să ecolocalizeze, ca un liliac sau ca un delfin. Era o femeie, presupuse el, dar într-un registru grav. Ţipa sau mai degrabă chema pe cineva, undeva pe la mijloc ca emoţie. Ridley se concentră asupra unei zone din întunericul de dedesubt; era încă

în puterea nopții şi, să vezi şi să nu crezi, în revărsarea palidă de lumină a unuia dintre felinarele stradale de modă veche care împodobesc nostalgic parcul apăru o siluetă. O femeie. Femeia. Femeia *lui*. Era prea departe ca să distingă trăsături sau detalii, dar cu siguranță capul îi era îndreptat în sus, spre Ridley.

Cum nu recunoştea niciun cuvânt, deschise larg fereastra. O rafală arctică îl făcu să dea înapoi, dar scoase capul în aerul rarefiat. Uluitor, la acea oră târzie, în New Yorkul îmblânzit de carantină era atât de puțin trafic, atât auto, cât şi pietonal, încât vocea femeii era singura voce, singurul zgomot omenesc dintr-un oraş locuit de milioane. Vreo două gâşte canadiene de pe lac mai scoteau câte un gâgâit răzleț, dar Ridley avea senzația că femeia îi şopteşte la ureche, în cea mai deplină intimitate pe care o cunoscuse vreodată. Printre ruinele urbane pandemice rămăseseră doar Ridley şi femeia, ca într-o comedie romantică distopică.

Îl lua valul. Auzi vocea strigându-l pe nume. Putea să jure că auzise „Ridley!”, dar ea era departe, la multe etaje dedesubt, iar vântul iernii lua cu asalt laturile clădirii lui înalte, producând un efect Doppler, sau poate că bubuitul din urechi venea de la sângele lui înfierbântat. *Căcat, poate că eu sunt Rapunzel aici*, se gândi el. Trase adânc în piept o gură de aer rece şi strigă ca răspuns cel mai autentic lucru pe care-l ştia, singurul lucru din toată viața lui de care fusese vreodată sută la sută sigur, singura frază la fel de sigură ca propria moarte: „Sunt aici, sunt Ridley!” Şi imediat, umbra dispăru, retrăgându-se fără zgomot în

beznă, ca un gândac de bucătărie când aprinzi lumina. Nu!

„Sunt Ridley!”

Se învârti în cercuri ca *o banshee*, făcând incantații *futu-i futu-i futu-i futu-i futu-i,* ca şi cum ar fi rostit o vrajă, neştiind cum să procedeze sau încotro să se ducă. Se opri din învârtit şi îmbrăcă la repezeală, pe pielea goală, geaca lui neagră de la Canada Goose, voluminoasă şi incorectă politic. Era un articol contestat cultural şi chiar trebuia să n-ai pic de ruşine ca să-l porți în fața adevăratelor gâşte canadiene din parc[11], dar mai dă-o-n mă-sa – oricum, era o firmă canadiană, iar afară, gerul dracului. Un val de aer rece se instalase peste noapte.

Alergă la lift, apoi coborî în parc. Se grăbi să ajungă la felinarul sub care văzuse silueta, dar ea plecase de mult. Nu se zărea nimeni şi nici vreun semn că acolo ar fi fost vreodată cineva. Adulmecă aerul ca un copoi. Se lăsă în patru labe şi simți ultimele rămăşițe ale unui parfum care-i părea familiar, cu paciuli, şi o luă iute, târâş, pe urma lui, cu nasul lipit de pământ, dar în curând şi parfumul dispăru, alungat de prima strălucire portocalie a dimineții.

Vizibilitatea era tot mai bună, iar Ridley începu să observe grupul din ce în ce mai mare de alergători şi biciclişti care bătătoreau ovalele concentrice dispuse ca nişte păpuşi ruseşti în interiorul parcului. Siluetele lor

---

[11] Marca de articole vestimentare Canada Goose, specializată în geci de iarnă, a fost contestată atât pentru că e un brand de lux, cât şi pentru că ar vătăma animale pentru a-şi produce hainele.

hotărâte, robotice, de neoprit, îi apăreau ca nişte morţi vii infectaţi, o mutaţie mascată a motivului clasic al filmelor de groază, doar că, în loc de pornirea absurdă de a mânca trupurile celor vii, ei îşi tonifiau obsesiv trupurile.

Era încă în patru labe când îşi dădu brusc seama cum trebuie să-l fi văzut ceilalţi: un bărbat cam de vârstă mijlocie, fără cămaşă, sprijinindu-se în mâini şi genunchi, cu nasul lipit de pământ, adulmecând suportul pişat de câini al unui felinar din parc, îmbrăcat cu nişte pantaloni de pijama ponosiţi şi o geacă de iarnă ruşinoasă. Un arhetip urban clovnesc, un nebun newyorkez tipic. Se ridică ţeapăn, îşi trase fermoarul hainei şi se furişă îndărăt spre casă cu capul în jos, ca un dihor.

* * *

Ridley dormi aproape toată ziua următoare, ca o persoană deprimată, numai că el ştia ce face – îşi regla ceasul intern, ritmul circadian. Viaţa lui – sau cel puţin slujba – devenise din diurnă nocturnă. Din acel moment avea să trăiască doar pentru nopţi, ca un greier sau un vampir, dar nu, el era un băiat bun, un protector, nu un prădător sau un scandalagiu oarecare.

În adolescenţă fusese salvamar, avusese grijă de cei care înotau vara în Atlantic. *Lawnguyland.* Pe atunci, fusese mândru că i se încredinţase o răspundere de viaţă şi de moarte. La paisprezece ani, când era încă un băieţel! Stătuse de strajă pe parapetul apelor. Salvase vieţi. Avusese şi eşecuri. Avusese momente de

neatenție. Fumase iarbă la prânz. Nu-i plăcea să-şi aducă aminte; nu corespundea cu povestea pe care prefera s-o spună despre el însuşi. Intrase vreodată în panică? Se purtase ca-n *Lord Jim*[12]? Fusese îngrijorat – era parte din munca lui –, ba chiar speriat uneori, desigur, de curenți submarini, brizanți şi rechini, de valuri uriaşe, imprevizibile, create de uragane caraibiene îndepărtate, era om, la urma urmei, dar oare asta afectase felul în care-şi făcuse datoria? Era doar un puşti şi primise acea răspundere îngrozitoare. Fusese prea mult pentru el la vremea respectivă şi totuşi făcuse treabă bună, iar în tot acest timp devenise bărbat şi nu intra niciodată în panică, nici măcar pe dinăuntru, unde oricum nu conta. Atunci asta să-i fie ispăşirea, deşi nu, n-avea ce ispăşi, pentru că nu murise nimeni, nu-i aşa? Cu siguranță l-ar fi anunțat dac-ar fi murit cineva. Dar cum ai putea fi vreodată sigur că i-ai salvat pe toți? *Cine-i poate salva pe toți de la înec?* Atâția oameni care înoată zi şi noapte, inclusiv copii, copii mici, contând pe el să-i protejeze. Pe el! Care era tot un copil. La doar paisprezece ani. O fărâmă de om. Imposibil. Nu şi dacă primea opt dolari pe zi – pe atunci, era o răsplată regească. Ah, ce mult îi plăcea să primească cecul semnat de primărie. Cât era de oficial. De real. Plătit şi semnat nu de oameni de rând, nu, ci de instituții şi principate, de oraşe şi guverne. Câtă importanță! Gândiți-vă. Zâmbi amintindu-şi cât de

[12] Aluzie la romanul *Lord Jim* de Joseph Conrad, care spune povestea unui incident pe mare, în timpul căruia echipajul abandonează nava şi pasagerii.

bogat, de mândru şi de puternic fusese pe când era un copil-bărbat muncitor. Pusese banii la ciorap ca un mic avar, uitându-se cum se adună dobânda minusculă în carnetul său de cecuri de buzunar, ca un fermier care-şi stropeşte recolta, *cu răbdarea treci şi marea.* Parte din dolarii pe care-i avea în acel moment puşi deoparte pentru zile negre trebuie să fi fost cei câştigaţi în copilărie. Banii ăia, *agoniseala* lui (se opri o clipă asupra acelui cuvânt aproape religios[13]) i se păreau ciudaţi, alchimici – rămâneau veşnic tineri, coloraţi ca prin magie de seva şi ADN-ul tinereţii lui şi, într-un fel, erau mai importanţi şi mai solizi decât banii câştigaţi ulterior. *Agoniseala te salvează.* Râse când îşi aminti: *Iisus salvează, Moise investeşte.*

Nu se face să mai spui bancul ăsta vechi, probabil că l-ar fi mustrat fiică-sa, dându-şi ochii peste cap.

Dar dacă-l ştiu, îmi vine-n minte fără să vreau, nu?

Mă rog.

Continuă să speculeze – oare banii pe care-i strânsese pe vremuri erau şi ei pângăriţi de acel misterios eşec ascuns al său, de vreun păcat originar? Erau biştarii eroici din amintirea lui sau şpagă pătată de sânge?

Era un hăţiş de gânduri neproductive, nu aşa avea să limpezească lucrurile. Acel capitol era închis. Aşadar, nu era vorba despre ispăşire, ar fi fost inexact, ci mai degrabă despre a pune punct. Un cerc complet, ca acelea din parc. Stătuse cu ochii aţintiţi asupra parcului în tot acest timp, dar nu văzuse nimic, pentru

---

[13] În original, *savings*. Verbul *to save* are şi sensul de a salva, a mântui.

că se pierduse printre îndoieli vechi şi învinuiri orbitoare. Mai dă-le-n pizda mă-sii. Era acolo unde era, sus, deasupra lumii, privind în jos ca de la postul lui de salvamar. Avea să fie un fel de paznic de noapte, care să vegheze asupra lacului. Avea să fie un *salvamar de noapte*.

* * *

După câteva zile şi nopţi fără incidente, deschise ochii la trei dimineaţa fără să-l ajute Zeppelin. Ridley se adaptase cu succes la viaţa de noapte. Nu mai exista cale de întoarcere. Îşi verifică telefonul – trei mesaje de la fiică-sa. Era „îngrijorată" în privinţa lui. După toate aparenţele, un vecin băgăcios îl observase în parc şi luase legătura cu ea. Vedeţi, s-ar zice că New York e clişeul ăsta mare, rece şi impersonal, până când o dată-n viaţa ta – O Singură Dată! – se întâmplă să inhalezi şi tu urină de câine, stând pe jumătate despuiat în patru labe, şi brusc orice băgător de seamă devine Maica Tereza. O, cum îi loveşte pe toţi îngrijorarea pentru cineva de care-i doare fix în cur. N-avea de gând să dea apă la moară acelei ipocrizii răspunzându-i fiică-sii, fata pe care o învăţase cu drag să înoate la apă adâncă şi periculoasă. Mama ei era o înotătoare mediocră; era total pe dinafară la chestia asta, înota cu capul la suprafaţă ca să respire, ce drăcia dracului. Pe cine să salvezi când înoţi aşa? Ei, n-are decât să-şi facă şi ea griji pentru mine, de data asta. Ar trebui să se gândească mai mult la tatăl ei, chiar e un lucru bun, la nevoile şi vulnerabilităţile lui. Un tată e şi el om, cu

maniile, suferințele lui nevindecate şi visurile lui secrete.

Ea zicea că ar trece pe la el să-l vadă, dar n-ar vrea să-l omoare, *sigur că da*, atunci poate să se întâlnească în parc şi să se salute făcându-şi cu mâna ca nişte urşi polari pe nişte sloiuri de gheață ciobite, în curs de topire? Era o scuză convenabilă, nu-i aşa? Nu vreau să te omor. Nu vreau, nu, nu pot să-l văd pe tatăl meu izolat, pentru că... pandemie. În curând, vaccinul o să rezolve totul, zicea ea, boala şi singurătatea. Utopie la orizont, oameni buni. Căcat. Nu credea o iotă. Încă nu s-a inventat vaccinul pentru tați şi fiice. Nu există injecție care să facă acea iubire mai navigabilă sau suportabilă. O s-o mai perpelească puțin înainte să-i răspundă la mesaj. O să-i prindă bine să stea în incertitudine, o să fie o lecție. Unele lucruri nu se pot învăța de la alții, trebuie să le descoperi singur. Putea juca şi el acel joc.

Făcu un duş, se spălă pe cap, se bărbieri, îşi tunse sprâncenele şi părul din nas şi se tamponă cu nişte colonie veche. Colonia devine şi ea mai bună în timp, ca vinul? După damful de pe palma lui, care-i deschise ochii, s-ar fi zis că nu, dar în lipsă de altceva, mergea. Voia să arate ca şi cum ar fi mirosit bine. În timp ce se pieptăna, se zări în oglindă şi oftă; nu se mai tunsese de aproape un an. Părul mai aspru de la tâmple se înfoia, părând electrizat şi einsteinian sau aducând mai degrabă cu clovnul Bozo, decretă el cu răceală. Nu se mai gândise de mult la cum arăta. Rahaturile astea nu contează când nu te vezi cu nimeni. Ce e o față dacă n-o vede nimeni? Ce *spune* o față atunci când eşti

nevăzut, se întrebă el? Ce *înseamnă* o față în singurătate, în carantină, în întuneric? Niciodată nu-l preocupase prea mult cum arată. În orice caz, niciodată nu fusese frumos. Pe vremuri, s-ar fi autodescris cu modestie ca „destul de chipeş". Destul de chipeş pentru ce? Pe dinăuntru se considera încă tânăr; uitându-se în oglindă, se simți ca un tânăr care se uită la un bătrân care-i pare cunoscut de undeva.

Zări un tuş de ochi în fundul dulăpiorului pentru medicamente, probabil rămas din urmă cu câțiva ani, când fiica lui stătuse la el câteva nopți, împreună cu familia ei, pentru că în clădirea ei se spărsese o țeavă. Până atunci nu-l observase. Trase de micul tub care se uscase şi se înțepenise, ca să-l deschidă, apoi, privindu-se în oglindă, trasă câteva linii de încercare, sfioase, peste tâmplele cenuşii, favoriții crescuți alandala şi bretonul de clovn. Îl încercă o oarecare satisfacție văzând cum ani de griji şi stres dispar din câteva mişcări. Îşi trecu pensula minusculă prin păr încă un minut sau două, încercând să acopere tot mai mult teren cărunt. În scurt timp, începu să se simtă stupid şi vanitos, deşi nu era un bărbat vanitos; ba chiar se mândrea cu lipsa vanității; mai degrabă era vanitos de nevanitos. Ajunse la concluzia că, deşi culoarea nu prea se potrivea, era un efort din partea lui – asta conta cel mai mult. În caz că doamna din cealaltă parte a parcului avea să-l vadă, ținea să fie cea mai bună versiune a lui din acea etapă târzie, să lase măcar impresia că-i pasă de imaginea pe care o transmite, dar nu excesiv. În living, aruncă momeala timp de câteva minute, aprinzând şi stingând lumina la

întâmplare (renunțase la tentativa de a fi coerent în limbajul Morse), până când auzi cuvântul magic din parc, cel care de-o viață exercitase o asemenea atracție asupra lui: „Ridley!” Alergând spre numele său prin întuneric, se lovi cu genunchiul de muchia unui bufet şi se prăbuşi, țipând ca un porc încolțit. Văzu în beznă luminile strălucitoare ale impulsurilor nervoase, la fel ca luminile de peste parc, şi se gândi: aşa arată durerea; e bine de ştiut cum arată durerea ca s-o recunoşti, poate s-o anticipezi. Apoi, un al doilea mare val de terminații nervoase ultragiate ajunse la trunchiul său cerebral, făcându-l să urle iar. *Minunat, asta o să-i trezească pe vecinii băgăcioşi. Ia mai scrieți-i voi fiică-mii, secăturilor!* se gândi el. Se zvârcoli pe podea câteva momente. Îşi rupsese pantalonii de pijama în genunchi şi simțea pe buricele degetelor ceva cald, lunecos şi lipicios. Ca să fie sigur, se linse pe degete, simțind pe loc gustul arămiu, dulceag, straniu al propriului sânge.

Când durerea ascuțită de la început se domoli, devenind o zvâcnire suportabilă, Ridley începu să râdă, gândindu-se la decalajul dintre lovitură şi durere – lucru mereu amuzant în filme, să vezi lovitura, ştiind că va urma şi durerea, doar că bietul fraier încă n-o simte, dar tu ştii, într-o dulce anticipare omniscientă, eşti mai deştept decât tipul de pe ecran, ştii ce infern se coace. Ridley se gândi atunci cum trebuie să fi arătat întreaga scenă din afară – elanul nobil, bărbătesc, „Ține-te bine, scumpo, te salvez eu”, saltul de Superman spre fereastră (cu tot cu pătura/pelerina pe umeri) şi maleficul bufet inex-presiv stând la pândă, genunchiul, căderea, urletul, sângele, nimeni care să-l ajute –,

piesele de domino caraghioase năruindu-se inevitabil, situația ca de slapstick. Poate chiar să dea vina pe bufetul neînsuflețit, atribuindu-i răutate şi motivație omenească, şi să-i mai tragă un picior. Dacă ceva e amuzant o dată, de ce să nu te întorci la sursă? Râse suficient de zgomotos pentru vecini. Ha, ha, ha. Nu e nimic mai amuzant decât un om care suferă. Se duse la fereastră şchiopătând, o deschise larg, dar înainte să-şi asume şi să-şi proclame numele, o văzu, de această dată mai aproape, mult mai aproape. Ieşise din parc! Pe partea de vest, partea lui! Nu-şi imaginase că se poate întâmpla aşa ceva; pentru el, ea era o făptură a parcului, un mit, un animal sălbatic. Şi iat-o acum reală, printre oamenii obişnuiți de pe stradă, deşi nu se mai zăreau alții prin preajmă, pentru că... pandemie.

Era aproape direct sub el, în capătul de est al Central Park West, privind în sus către el. Cum femeia stătea în întuneric, între două felinare stradale, Ridley tot nu reuşea să-i distingă limpede trăsăturile. Flutură din mână şi se aplecă atât de tare în față, încât fu cât pe ce să-şi piardă iar echilibrul şi trebui să se prindă cu brațele de pervazul ferestrei ca să nu-şi găsească moartea prăbuşindu-se de la etajul douăzeci. Ei, aia da comedie. De fapt, Ridley locuia la doar nouăsprezece etaje deasupra străzii, pentru că în clădirea lui Art Déco de patrimoniu (proiectată în anii 1930, ani excentrici din punct de vedere arhitectural, astfel încât să imite un templu mayaş) etajele nouă şi treisprezece nu erau numerotate. La treisprezece înțelegea ideea, dar de ce şi nouă? La fel ca toți bărbații de un metru şaptezeci şi cinci pe care-i cunoscuse vreodată, majoritatea

clădirilor newyorkeze mințeau în privința propriei înălțimi.

Un autobuz care mergea spre periferie o ascunse privirii. Ridley aşteptă înfrigurat câteva momente, să treacă autobuzul, sperând ca ea să nu se urce, să nu dispară ca prin magie la plecarea lui. Dar nu, era tot acolo! Femeia se întoarse şi o luă agale înapoi spre parc. Stai! El îi făcuse cu mâna în semn de bun-venit, nu de bun-rămas. Încă o neînțelegere. Dar de data asta n-avea să-i scape. Îşi trase pe el costumația de nebun şi se luă după ea.

* * *

Femeia plecase cu un avans de câteva minute, dar nu fugea, nu încerca să scape, aşa că de îndată ce intră în parc, unde o avea sub ochi, Ridley încetini. Oricum, al naibii genunchi îl durea groaznic, aşa că înainta şchiopătând doar cât să se apropie puțin câte puțin de ea. Nu voia s-o bage în sperieți. Tăcea mâlc. Se ținu la douăzeci, apoi la cincisprezece metri în urma ei. Avea grijă să n-o oblige să se oprească. Poate că ştia ea încotro se îndreaptă amândoi. Poate că voia ca el s-o urmeze până la apartamentul cu luminile licăritoare. Ea coti pe Bridle Path, spre est şi centrul oraşului. Pe Bridle Path, pe malul lacului, lângă un pod, femeia ieşi de pe aleea pavată şi urcă un deluşor acoperit de tufişuri, aşa că urcă şi el. Era cu doar câțiva metri în urmă. Ea nu privise îndărăt nici măcar o dată, iar el o urma de parcă ar fi fost legat cu o lesă invizibilă. Se apropie de ea la un metru optzeci, cât statura lui,

statura unui bărbat, sperând să-i transmită necunoscutei prudente că respectă noile reguli de distanțare socială. *Căcat!* Își dădu seama că-și uitase masca. Putea totuși să-și acopere gura cu cămașa, dar o, nu purta cămașă. Putea să-și tragă gulerul gecii groase peste nas și gură, dacă pe ea o deranja. Sau își putea duce cotul până sub ochi, ca Béla Lugosi în *Dracula* – mda, cu asta sigur linișteai pe oricine. Încercă să observe dacă ei i se văd legăturile măștii după urechi, dar încă nu-și dădu seama.

Ea continuă să meargă, dar când intră în Ramble[14], Ridley se înfioră de o vagă presimțire rea. Se aflau într-o parte a parcului celebră pentru că era întortocheată și foarte verde. Dar și rău famată pentru încâlceala de labirint și paravanul vegetației crescute în exces, la adăpostul căruia se desfășurau activități sexuale anonime. Un loc prin care ar fi putut pândi în continuare un minotaur, incapabil de a desluși misterul vieții. Sau minotaurul captiv în labirintul sufletului oricărui om. Un Ramble universal. Un Ramble lăuntric. La drept vorbind, erau mai mult activități sexuale anonime gay. N-avea de unde să știe sigur dacă bărbații de acolo sunt gay și nici nu conta, cert e că veneau după sex gay. Asta era *lingua franca* acolo, în Ramble. Oameni de toate rangurile – tați, soți, fii, regine, bogați și săraci, negri, albi, galbeni și cafenii... America toată – atrași acolo de marele egalizator, de lumina pe care doar întunericul o poate da: nevoia, o, sfântă nevoie.

---

[14] Una dintre zonele din Central Park. Ca substantiv comun, „ramble” înseamnă atât hoinăreală, cât și vorbărie incoerentă.

Foarte bine, îşi spuse el, deşi nu pentru el, dar fiecare cu treaba lui. Tu cu tine, cum poate că ar spune puştii, sau tu cu altul, în fine. Nevoia urgentă de a fi cu alt bărbat îi stârnea însă curiozitatea într-un fel abstract. De multe ori îşi îndreptase binoclul spre zona aceea, ca să vadă ce se putea vedea, dar vegetaţia era prea deasă, chiar şi iarna. Îşi aduse aminte că în secolul al douăzecilea, care fusese mai violent şi mai intolerant, în acel loc se întâmplau uneori delicte motivate de ură sau tâlhării/crime, şi se cutremură. Să mori aşa, în beznă, în sălbăticie – căutând iubire şi plăcere, căutând să oferi iubire şi plăcere. Ce păcat, mare păcat. Şi hai c-ar fi chiar culmea să fie atacat şi omorât acolo, luat drept ceea ce nu e. O, ar fi o satisfacţie pentru duşmanii lui, iar pentru fiică-sa şi fosta soţie, un punct final şocant, dramatic. Ar cădea şi ultima fisă, nu? Aha, ar spune ei, înţelegând totul greşit, ca de obicei – altă moarte în altă Veneţie, cu tot cu anul ciumei. Iubirea, oricând preferabilă ciumei. Sex *über* ciumă. Sunteţi cu toţii Gustav. *Ich bin ein* Aschenbach. Nu. *Nein*.

Femeia se opri în cel mai mare desiş, poate cea mai întunecoasă parte din oraş, una primordială. Era o noapte fără lună. De când făcuse operaţia cu laser, ochii lui Ridley absorbeau întunericul, aveau nevoie noaptea de mai multă lumină, pe care n-o avea în acel moment. Şmecherii ăia de doctori, pungaşi fără scrupule, nu-ţi spun asta. Îţi spun doar că vei vedea ca înainte, mai bine decât înainte, ceea ce e adevărat, doar că mai e şi această nevoie nouă de lumină, ca o parte ascunsă a contractului, cea scrisă mărunt. Îşi mai şi

uitase telefonul. Şi nu avea la dispoziție niciun fel de lumină artificială. Oricât şi-ar fi dorit o rază de lună, n-avea s-o capete.

Crengile golaşe o învăluiau în umbră pe femeia care stătea tot cu spatele la el. Ea nu se întoarse, dar îşi duse mâinile la față şi scoase o mască, pe care o aruncă – o invitație să se apropie sau un avertisment să păstreze distanța, Ridley n-ar fi putut spune exact. Umerii ei se ridicau şi se lăsau în jos cu repeziciune – de la oboseala de după plimbarea lungă, în pas alert, sau de la plâns, Ridley nu-şi dădea seama. Se apropie cu sfială, încălcând hotărât linia letală de doi metri trasată în nisip de Fauci. Era la doar câțiva centimetri în spatele ei. „Sunt Ridley”, spuse el. „M-ai strigat. Ți-am văzut lumina. Sunt aici.”

Ea încuviință din cap, dar nu se întoarse spre el. El întinse brațele, atingând-o, punându-i cu delicatețe mâinile pe umeri. Nu mai atinsese o ființă vie de câteva luni; era electrizant, tabu. Îi simți muşchii încordându-i-se sub degete, poate de la emoția atingerii. I se păru că vede cum i se accelerează respirația după aerul rece pe care-l expira în frigul iernii. Simbol sau simptom? Ridley tot nu ştia. Geaca îi era deschisă, iar pieptul şi abdomenul, dezgolite, tremurau şi zvâcneau. Probabil că ar fi fost bine să-şi tragă fermoarul, ca să nu fie pe jumătate gol când femeia avea să se întoarcă spre el şi ca să nu răcească, dar nu era momentul potrivit pentru aşa ceva, să se arate slab sau preocupat de propria persoană. Nu voia să rupă vraja cu un moment banal. Prima impresie era incredibil de importantă. Se stabileau patternuri. Se trasau şabloane. Haina rămase

deschisă. Apăsă uşor pe umerii femeii, ca s-o întoarcă spre el, dar ea păru să opună rezistenţă, aşa că-şi slăbi strânsoarea şi, în loc să-i dea drumul, fără să-i mai dea drumul deloc, îşi lăsă mâinile să alunece până pe talia ei, mai făcu un ultim pas în faţă şi o cuprinse, o înconjură, îi strânse talia cu totul într-o îmbrăţişare. Ea se lăsă pe spate spre el, receptivă în sfârşit. El îi simţi iar mirosul de paciuli şi scoica urechii pe obraz.

Rămaseră aşa o vreme, ore întregi, i se păru lui Ridley, respirând în ritm unul cu celălalt, unul pe celălalt. Fără cuvinte, nu era nevoie de cuvinte. Timpul se tot dilata, fiecare moment se lungea nedefinit, pentru că fiecare moment ar fi putut fi cel dinainte ca ea să se întoarcă în sfârşit şi să-l privească pentru prima oară în ochi, să-l vadă, să-l întâlnească. Era extraordinar de palpitant. Stătea agăţat de o străină fără mască, de o străină fără chip, de fapt, pentru că încă nu-i văzuse chipul clar. Era atât de impersonal, încât părea cel mai intim moment pe care-l trăise vreodată. Erau amândoi vectori de nevoie şi de reacţie la celălalt ce nu purtau un nume, ca nişte particule subatomice necunoscute rotindu-se şi ciocnindu-se acolo unde fizica şi destinul se contopesc. Ridley avea totodată impresia că o consolează, doar că nu ştia pentru ce. Era pur şi simplu o consolare generală care emana din el ca un val, o pătură de simpatie. Fără doar şi poate, viaţa îi pusese în braţe suferinţă; el avea să i-o aline. Dar se şi simţea consolat *de* ea; chiar dacă ea nu spunea nimic şi aproape că nu se mişca, nici nu schiţa vreun gest ca să fugă, să scape din îmbrăţişare. Îngădui acelei consolări feminine să-l încălzească, aşa cum căldura spinării ei îi

încălzea burta dezgolită. Inspiră acea iubire impersonală şi mirosul dulce de paciuli; era o senzație de acceptare şi iertare universală.

N-ar fi putut aprecia cât timp au stat astfel nemişcați, ca o statuie din parc reprezentând cine ştie ce împerechere uitată, mitică, din Grecia Antică, dar în cele din urmă Ridley simți că a consolat şi s-a lăsat consolat destul şi constată, cu un vag sentiment de groază, că obrazul ei se mânjise puțin de la tuşul de ochi de pe tâmplele lui. Ridley îşi dorea ceva mai imediat şi mai fizic, ar fi mers mai departe. La urma urmei, era bărbat, nu doar o maşinărie protectoare. Începu s-o preseze uşor, ca să-i întoarcă fața mai mult spre el, folosindu-şi propria față ca pe un soi de instrument sau pârghie delicată, pentru ca buzele să li se alinieze pentru un sărut. Ea părea să cedeze voinței lui; asta-l îmbărbătă atât de mult, încât, când colțurile gurilor li se întâlniră, deschise gura şi scoase limba, explorând încetişor într-o parte spre gaura neagră, udă şi parfumată a gurii ei. Nu mai sărutase pe nimeni de mult. Nici nu mai ştia de când. Gura ei se deschise, dar nu ca să primească limba lui, ci ca să vorbească. Respirația ei avea un miros nervos, dar intens, ca de tărie şi vermut dulce. „Nu pot”, spuse ea. „Nu încă.”

Femeia îi desprinse mâinile din jurul taliei şi plecă, dispărând în Ramble. Ridley înlemnise. Nu putea să se ducă după ea, nu i se părea o idee bună, ar fi fost prea agresiv; voia să îi asculte ordinele, să joace după regulile ei până când avea să se simtă pe teren mai sigur în relație. Auzi scârțâitul paşilor ei pe pământ din ce în ce mai departe, până când totul fu învăluit în

tăcere, în afară de omniprezentele ambulanțe gonind în susul şi-n josul arterelor sclerozate ale oraşului asediat. „Dar n-am reținut cum te cheamă!” strigă el. Apoi aşteptă ca numele magic să plutească până la el. Avea să fie ca o poezie. Dintre toate numele pe care le ştia, nu-i venea niciunul suficient de bun pentru acea femeie. Dar nu se auzi niciun nume.

Sigur că nu. *N-am reținut cum te cheamă?* Ce replică stupidă. Tare răsuflată şi cabotină. Regretă imediat că o spusese. Nici măcar nu era sigur că vrea să-i afle numele, în definitiv. La ce l-ar fi ajutat în situația dată? Luă de pe jos masca pe care ea o aruncase şi o mirosi cu nesaț. Dac-ar fi putut mânca drăcovenia în clipa aceea, ar fi făcut-o. Voia s-o *digere*, s-o ştie înăuntrul lui. Masca ei era roşu-închis, dar nu avea alte elemente de identificare sau însemne distinctive. Se blestema în sinea lui pentru că oscilase ca un căcăcios între laşitate şi agresiune, când deodată, din beznă, atât de aproape, încât simți răsuflarea fluturându-i genele, se auzi limpede o voce bărbătească, gravă ca a lui Barry White, dar cu un accent imposibil de recunoscut: „Frate, aici nu umblăm cu nume. Vino încoace să simți corpul ăsta.”

Instinctiv, Ridley făcu un salt îndărăt. Îşi simți curul contractându-se, apoi relaxându-se, în timp ce boaşele îi săriră până în stomac. Poate că se căcase pe el puțin. Continuă să fugă de voce cu spatele, dar se împiedică imediat de creanga unui tufiş pitic. Tot slapstickul e de bază. Ha ha ha. Nu dă greş niciodată. Şi totuşi, încă nu vedea partea amuzantă. Poate mai târziu, când avea să fie în siguranță, la căldură în apartamentul lui cu

vedere spre parc, mestecând un jeleu cu CBD şi sorbind un grog fierbinte, avea să râdă zdravăn. Pe moment, nu. În cădere, fruntea i se zgâriase într-un mărăcine. Încercă să alunge clipind sângele gros care i se adunase în ochi. Se ridică anevoie şi o luă la fugă, fără să se uite înapoi nici măcar o dată.

Ridley se trezi la cinci dimineața

Ridley se trezi la cinci dimineața tuşind, neştiind sigur dacă nu cumva visase totul. „Kashmir”, de fapt un fragment de cincisprezece secunde din cântec, răsuna întruna de ore întregi, dar nu pătrunsese până la el. Ăsta-i somnul celor drepți, se gândi el, cutremurându-se; apoi tuşi iar, o tuse seacă, neproductivă.

Se dădu jos din pat. Genunchiul i se umflase rău şi începea să se acopere de o crustă. Pantalonii lui de pijama emanau un vag iz de căcat. Poate că era cazul să facă un duş; nu mai făcuse de multişor. Primise noi mesaje îngrijorate de la fiică-sa. Iar fusese văzut în parc în zori, îmbrăcat cu o geacă pe pieptul gol, doar că, de data asta, cu pantalonii şi fața pline de sânge. Era o imagine atât de exagerată, că ei nu-i venise să creadă până la capăt, dar putea să-i dea şi ei un mesaj sau s-o sune şi să-i spună că e o neînțelegere? Poate chiar pe FaceTime?

Nu-i făcea deloc plăcere să-i dea atâtea bătăi de cap fiică-sii. Avea şi ea familia ei, un soț, copii – se purta egoist lăsând-o aşa în aer, dar chiar nu-şi dorea să discute cu ea pe Skype, Zoom sau FaceTime, pentru ca ea să-şi oblige copiii să stea de vorbă cu el, şi era groaznic, aproape îngrozitor, să-i vadă pe micile ecrane ale telefoanelor cât sunt de lipsiți de chef, plictisiți şi deloc bucuroşi că-şi văd bunicul decât să fie ignorat de

tot. Aşa că-i scrise un mesaj: *Probabil ca e un alter ego...* Dar al dracului telefon, telefonul ăla nenorocit, ignorant şi arogant, nu voia să scrie *alter ego*, deşi nici măcar nu încercase să scrie cu diacritice; îl tot corecta de parcă ar fi ştiut el mai bine, de parcă ar fi ştiut mai bine decât el ce-i în mintea lui. Ce obrăznicie, ce tupeu pe chestiile astea – când te gândeşti că ajunsese aşa departe în viaţă şi învăţase, ba nu, era as în atâtea domenii, numai ca porcăria aia mică şi lucioasă să-l corecteze! Îşi luă avânt să arunce telefonul pe fereastră, dar se opri şi se îndemnă cu voce tare să se calmeze dracului. Fiica lui îşi făcea griji pentru el. Respiră adânc şi tuşi. Renunţă să mai scrie *alter ego* şi formulă mesajul simplu: *O fi o sosie sau alt tip frumos ca mine bietul fraier lol. Sunt bine toate bune/tu? Dragostea mea pentru copii. Mersi de grija. Mi-e dor de tn. Tati.*

Adăugă şi câteva feţe zâmbitoare şi emoji cu mâini împreunate ca la rugăciune sau în semn de mulţumire, să fie, apăsă pe trimite, apoi izbi telefonul de perete cu toată puterea. Impactul ciobi tencuiala, dar telefonul părea intact, din câte-şi dădea seama, aterizând în picioare ca o felină, cu ecranul luminat puternic de parcă ar fi spus: *Oau, ce m-am distrat! N-am nimic! Acum ce facem, şefu'?*

* * *

Ridley îşi continuă veghea câteva nopţi, dar în zadar. Nu mai apărură lumini de cealaltă parte a parcului, nicio faţă care să privească în sus de sub fereastra lui. Făcuse rahatul praf. Se purtase prea agresiv cu

tentativa lui de sărut. Ar fi trebuit să se limiteze la îmbrățișare. O speriase ca un licean nerod, cu caș la gură.

Dar apoi, pe măsură ce treceau zilele, se simți slăbit de o moleșeală în tot corpul și se sperie, apoi se înfurie pe el însuși. Atâtea luni avusese mare grijă, trăise ca o plantă de apartament, doar ca într-o zi s-o dea în bară și să se expună astfel? N-avea niciun sens. Era un mare idiot. Chiar dacă tusea lui seacă se înrăutățea, și oricum, poate că era doar o tuse banală sau o răceală obișnuită, simțea o oarecare ușurare, aproape ca și cum ar fi scăpat la mustață de un pericol. La urma urmei, cine se întâlnește cu un tip necunoscut așa, în parc? O persoană dezechilibrată și periculoasă, ăsta e răspunsul, o femeie fatală – o ucigașă sau o prostituată. Iar el nu era nici ucigaș, nici prostituat, cugetă el, așa că ea trebuie să fi fost așa ceva. *Pfui.*

Îl sună pe doctorul lui, care-i spuse să se testeze pentru virus. Ridley acuza și probleme mintale – mintea încețoșată, poate chiar ușoare halucinații, mai degrabă niște reverii extinse, care se autoalimentau. Psihoza era unul dintre efectele secundare răzlețe ale drăcoveniei, îi spuse doctorul – era foarte, foarte rar, dar nu exclus. Datele științifice erau încă incomplete, era încă devreme. Poate că femeia din parc era testată pozitiv, avea o psihoză și-l infectase, speculă Ridley, trăgând de nenumărate fire care se destrămau; sau poate că el avea o psihoză, era testat pozitiv și o infectase pe ea. Poate că psihoza se ia. Poate că virusul himeric folosea acel sindrom ca vehicul, și nu invers. Cauza era efectul secundar și efectul secundar era cauza. Sau poate că

era chestia aia pernicioasă – o *purtătoare* (numai gândul la acel cuvânt ticălos îi provoca fiori şi silă), un cal troian cu chip de vulpoaică virală sau o Mary Tifoida[15], *da* – o Carrie Corona, o Sharona 'Rona sau o Pam-demică... (*termină, Ridley!*) – o *purtătoare* asimptomatică de... Doamne, de tot felul de urâţenii şi boli. Sau poate că hotdogii erau de vină. Chiar şi pe când lumea era normală, cine naiba avea habar ce pun de fapt în chestiile alea? Erau cârnaţi de o opacitate legendară. Ciocuri, copite şi gheare, de ce n-ai pune şi nişte lilieci acolo? Sau tipul cu hotdogii. Nu cumva îşi dregea glasul din când în când, ca să nu tuşească? Îşi schimbase vreodată mănuşile? *Căcat căcat căcat.* Cum să mai fii sigur de cineva? Nu că n-ar fi existat indicii, existau *prea multe*. Totul era un indiciu. I se învârtea capul, ceea ce, ca o ironie, era tot un simptom. *Simptom sau simbol?*

Ridley îşi minţi doctorul, spunându-i că se testase şi era pozitiv, aşa că-l rugă frumos să-i dea steroizii şi tratamentul. Medicul era o cunoştinţă veche şi era copleşit de alţi pacienţi pozitivi şi/sau îngroziţi, aşa că făcu ce îi ceru Ridley, îi ură baftă şi-i spuse să-şi cumpere un aparat care să-i măsoare oxigenul din sânge şi să ia legătura cu el de două ori pe zi, ca să-i comunice temperatura şi valorile oxigenului. Ridley primi steroizii şi antibioticele de la farmacie, dar nu le deschise; voia să aştepte – avea să le ia dacă starea i se

[15] Poreclă dată lui Mary Mallon (1869–1938), o bucătăreasă americană de origine irlandeză care a infectat peste o sută de persoane cu febră tifoidă.

înrăutățea. De fapt, se simțea ceva mai bine doar privind medicamentele. Starea lui nu era chiar oribilă, avusese gripe mult mai urâte. Nici nu credea cu adevărat că se molipsise. Nici măcar n-o sărutase.

* * *

În mai puțin de o săptămână, aproape că revenise la ritmul de animal diurn şi era pe punctul de a uita întregul episod straniu. Făcu pace cu telefonul şi reîncepu să înregistreze în secvență pentru seria „Res: 365". Nici măcar nu-i era dor de ea, deşi în vreo două nopți se aventură iarăşi timid în Ramble, în eventualitatea puțin probabilă că ea ar fi hoinărit prin zonă, sperând la rândul ei să dea peste el. Dar în urma acestor explorări de după miezul nopții se alese doar cu o agravare a tusei şi cu câteva propuneri colorate de felație, şi să dea, şi să primească, din partea unor bărbați fără chip, ghemuiți cu totul în spatele tufişurilor.

* * *

După şase zile, simțindu-se nu prea grozav, dar nici dărâmat la începutul aşa-zisului al doilea val al virusului, asta dacă într-adevăr avusese virusul, dacă într-adevăr exista un virus, Ridley stinse luminile din living ca să meargă la culcare, dar încremeni văzând pătratul licăritor de cealaltă parte a parcului. Pauza se terminase. Începuse şi pentru ea al doilea val. Chiar îşi *dorea* s-o revadă. În tot acest timp se lămurise. Măcar

ca să-i spună ceva de la obraz. Să-i spună să se testeze. Se băgase în farsa aceea cu inima deschisă şi fusese umilit, dat la o parte, folosit. Ea profitase de el, de singurătatea şi nevoia lui de contact. Se insinuase în arta lui, în moştenirea lui, ca să-i atragă atenţia. El merita ceva mai bun. Trebuiau s-o rezolve într-un fel sau altul. El era mort după mistere; mă rog, era mort să le *dezlege* – nu-i plăcea să fie ţinut în ceaţă. Nu putea să sufere thrillerele alea la care nu te prinzi ce se întâmplă decât la final, un final care e întotdeauna mai puţin satisfăcător decât premisa sau promisiunea pe care o face. Nici măcar nu-i plăcea să ghicească. Voia răspunsuri; merita răspunsuri. Stinse şi aprinse, la rândul lui, lumina cât mai imperturbabil, mai degrabă încet şi nonşalant, prefăcându-se plictisit de ea şi de fofilările ei, apoi aşteptă.

Când luminile îi răspunseră în limbajul lor bâlbâit, el le văzu ca pe artificiile de 4 iulie. Se îndemnă să se calmeze. Deja mestecase un jeleu întreg cu CBD şi dăduse pe gât două pahare de whiskey. Se simţea stăpânul lumii. Mai dă-l în pizda mă-sii de virus umflat! Desluşi o oarecare urgenţă, o intensitate nouă în ritmurile ei din acea noapte. Părea să călărească întrerupătorul în forţă, ca un jocheu pe ultima sută de metri. Poate că se simţea vinovată. Sau poate că jucase el perfect şi întorsese sorţii făcând pe inaccesibilul, ocupându-se de alte lucruri şi ignorând-o. Acelaşi vechi dans prostesc al inaccesibilităţii. Îşi puse pe el haina Canada Goose şi se îndreptă spre parc.

* * *

Probabil că era cea mai friguroasă noapte a anului, cu temperaturi negative şi vânt. Tot fără lună. Simţi cum îi îngheaţă perişorii umezi din nas. Îşi trase fermoarul. Genunchiul era încă sensibil de la căzătură, iar ochiul stâng era uşor umflat şi zgâriat de la tumba din Ramble, dar era în formă. Urmărirea îi punea sângele în mişcare. Se distra. Când intră în Ramble, aproape că ţopăia pe loc, dar în felul acela bărbătesc al jucătorilor de fotbal. Gata de luptă. Un om în misiune.

Numai că ea nu se zărea nicăieri. Iar. Să-i tragă clapa după ce transmisese semnalul lui Batman? Ca şi cum el ar fi fost o simplă jucărie, un băieţel suferind din amor pe care-l ţinea în lesă? Să decadă chiar aşa de rău, să fie jucat astfel pe degete la vârsta lui?

Ieşind de pe alei, după ce se învârtise şi se întorsese pe propriile urme de atâtea ori, că nu mai ştia unde se află, undeva, în hăţişul cel mai des, sătul de căcaturile ei, Ridley ridică faţa spre cer şi strigă: „Sunt Ridley, ce dracu'! Sunt aici!"

Aşteptă confirmarea, recunoaşterea. Nimic, niciun răspuns. Niciun sunet în afară de rafalele de vânt care scuturau crengile golaşe ca nişte degete artritice noduroase şi acuzatoare, până când un bărbat şuieră deodată:

— Taci în pula mea, omule, că ne arestează pe toţi din cauza ta.

Era aceeaşi voce de Barry White, cu un accent straniu (basc? german? bavarez?). Ridley se răsuci, surprins. Desluşi în întuneric silueta unui bărbat masiv şi voinic.

— Îmi pare rău, spuse Ridley, caut pe cineva.

— Sunt şi eu cineva, din câte ştiu.

— Pe altcineva.

— Asta doare, frate. Ştii tu, gusturi diferite.

— Nu, n-am vrut să spun... Scuze, o femeie, caut o femeie.

— Aşa zic toţi.

— Dar chiar e adevărat. Nu sunt gay. Îmi pare rău...

— Iar îţi pare rău? Al dracului, că spăsit mai eşti! Eşti canadian? *Scheisse.* Nu te-a întrebat nimeni. Numai las-o mai încet, frate. Şi mă doare-n pulă cine pula mea zici că eşti. Nu fuţi nevasta altuia.

Ridley simţi că ameţeşte de frică. Bărbatul care îl domina era enorm, de dimensiunile unui urs. Ridley observă că e îmbrăcat cu o haină din stocurile armatei, cu trese de maior. Probabil că individul era un veteran traumatizat, iar el îl răscolise cumva.

— De unde ştii că e căsătorită? întrebă Ridley, tuşind ostentativ în îndoitura cotului. Nu te apropia, îl avertiză el. Am virusul.

— Virusul e o păcăleală, afirmă matahala, făcând un pas în faţă. Sunt vampiri, omule. Vine de la lilieci, nu? Lilieci şi pangolini chinezi. Pe faţă, în pula mea. Aşa-zisul virus e de la vampiri. *Res ipsa loquitor.*[16] Tu eşti vampir?

— Nu. Ridley nu era sigur ce ar fi fost mai bine să răspundă, aşa că adăugă în doi peri: Nu cred.

I se înmuiaseră genunchii; intuitiv, îl diagnostică pe acel căpcăun de om ca fiind smintit, dezechilibrat şi, foarte posibil, periculos. Şi n-ar fi avut cum să scape

---

16 E de la sine înţeles. (latină)

fugind cu genunchiul lui şontorog. Se gândi să țipe după ajutor, dar parcul era pustiu. Pentru că... pandemie. Era singur cu acea *creatură*.

— Numele e Ridley, se prezentă Ridley, sperând să stabilească o formă de relație civilizată cu acea sălbăticiune care se înălța în fața lui.

— Cum adică *numele*?

— Numele meu.

— Numele tău?

— Da.

— Nu *numele*.

— Sigur.

— Tu crezi că numele tău e *numele*?

— Nu ştiu.

Matahala îşi îngustă ochii dezaprobator.

— În Ramble nu umblăm cu nume, fiule.

— Cum?

— În. Ramble. Nu. Umblăm. Cu. Nume. Fiule.

— Ah, mda. E logic. O tactică deşteaptă. Reguli exact ca-n *Ultimul tango la Paris*.

— Ce? Bărbatul părea deranjat de incapacitatea de a-şi traduce acea veche referință din cultura pop.

Ridley se blestemă în sinea lui pentru că făcuse pe deşteptul într-un moment periculos. Tuşi iar în direcția bărbatului, de data aceasta cu putere, fără să-şi acopere gura ca să blocheze aerosolii letali, arma sa cea mai bună – o tuse agresivă, o tuse de autoapărare –, dar bărbatul nici nu clipi, deşi nu purta nici el mască.

— Da' de Knicks ce zici? întrebă monstrul.

— Ce?

— Ce zici de ei? Lumea e amorezată de ei, dar eu nu. Nu mă mai las eu păcălit.

— Baschet?

— Knicks sunt o păcăleală.

— Bine.

— Vrei să-ți mai zic nişte păcăleli?

Ridley trebuia să câştige timp, să-l țină de vorbă pe țicnit; nu-i rămânea decât să-i facă pe plac.

— Da, domnule, spuse el amabil. Luminează-mă.

— Alegerile. Hollywood. Rock-and-rollul. Familia Obama. Goop. SIDA. Vinul roşu, poate şi tequila. Raiul. Steve Jobs. Aruncătorul desemnat la baseball. Şi dreptul imobiliar.

Ridley răsuflă. Creierul începea să-i funcționeze din nou, regăsindu-şi suficient echilibru după primul val vertiginos de spaimă ca să facă o mică tentativă de a fi şarmant.

— Şi, desigur, Knicks, spuse el, estimând că tipul trebuia să aibă peste doi metri.

Uriaşul flutură nepăsător din mâna lui gigantică.

— Dă-i în pula mea pe Knicks.

— E ditamai lista, spuse Ridley, reuşind să schițeze un zâmbet pe care se temu că celălalt l-ar fi putut considera arogant.

— Mda, continuă colosul, nu există virus. Ăştia omoară oameni, pedofilii ăştia care sunt duşmanii statului, şi-i aruncă în lac. În fiecare noapte am măsurat nivelul apei, încercând să pun lumea în gardă – sunt atâtea cadavre, că nivelul apei a crescut cu treizeci de centimetri. O, şi schimbarea climei e tot o

păcăleală. Nivelul mării creşte de la cadavre şi voturi aruncate în oceanele lumii.

Ridley dădea din cap aprobator ca un neghiob castrat. Căpcăunul îi căută privirea, ridică un arătător lung de treizeci de centimetri, cu unghia murdară, şi spuse:

— Dar cea mai mare păcăleală e femeia pe care zici c-o urmăreşti.

Ridley fu luat prin surprindere de nevoia bruscă de a apăra onoarea doamnei lui, o doamnă pe care n-o cunoştea, iar impulsul cavaleresc îi dădu curaj.

— Poate că nu ți-e limpede ce înseamnă cuvântul „păcăleală”, spuse el clătinând din cap, îmbărbătat suficient ca să dea îndărăt aproape imperceptibil.

Uriaşul îşi ridică puțin bărbia şi rânji cu dispreț.

— Poate că nu ți-e limpede... ce înseamnă că... am pulă mare.

Undeva departe, în East Side, furcile hidraulice care încărcau o maşină de gunoi bubuiră de trei ori, ca una dintre cele mai dezastruoase explozii de jantă posibile.

— Stai, ce?

— Mda, fir-ar să fie, n-am prea nimerit-o, nu? Ar fi trebuit să spun: „Poate că nu ți-e limpede ce înseamnă... cuvântul *am pula mare*”?

— Nu, cred că ai zis mai bine prima oară, răspunse Ridley sincer. *Bun, împrieteneşte-te cu el, legitimează-i delirul, intră în lumea lui smintită, ca să ieşi dracului întreg din chestia asta*, se gândi el.

— Mda, cred că ai dreptate, oftă monstrul. „Am pula mare” sunt trei cuvinte, de fapt este aiurea. Matematic. Glumele sunt matematică. Îți plac glumele?

— Nu prea.

— De ce? *Tu* eşti o glumă. Înseamnă că nu te placi deloc nici pe tine.

— Mă rog, asta a fost nesărată.

— Aşa zici tu. O ştii pe-aia cu un tip se duce în pădure să vâneze ursu'?

Ridley ridică o mână.

— Stai aşa, e un banc din alea lungi, cu animale? Că brusc m-a pocnit aşa o oboseală, trebuie să mă aşez.

— N-ai decât.

Ridley se aşează pe pământul rece şi tare, dibuind pe furiş după ceva care să poată fi folosit ca armă împotriva individului – o piatră sau o creangă, chiar şi o crenguță ascuțită cu care să-i scoată ochii. Un astfel de plan prindea contur împotriva colosului în haine militare, poate un asasin smintit, antrenat. Dar pământul era atât de tare sub unghiile lui, încât se întrebă cum s-or fi descurcat groparii pe vremuri? Cei care săpaseră gropile de doi metri pentru bieții anonimi îngropați acolo, în parc. Dosiți în pământ ca un secret ruşinos. În acele vremuri când încă nu existau excavatoare, cum or fi sfărâmat stâncile alea din Manhattan, ca să îngroape ceea ce nu voiau să-şi amintească? Doi metri sub pământ sau distanța socială de doi metri – nu era tot un drac? *Simptom sau simbol?* Pământul din acel loc era tare ca asfaltul, dar el scurmă în jur ca găinile după ceva ascuțit, orice, cu care să poată ataca. Unghia arătătorului i se rupse până-n carne, rămânând atârnată dureros.

Avea nevoie de mai mult timp, aşa că arătă spre vechea haină militară a bărbatului.

— Ai fost la datorie?

— Unde să fiu?

Ridley miji ochii şi încercă să citească numele de pe buzunarul de la piept al hainei. I se păru că desluşeşte numele în întuneric – *Mann*.

Arătă spre nume.

— E din armată sau de modă?

Regretă imediat direcţia abordată, pentru că respectivul Mann păru să se închidă în sine o clipă, absorbit, poate, de amintirea unei lupte sau a unui carnagiu. În cele din urmă dădu uşurel din cap, salută şi mormăi:

— *Semper fi.*[17] Afganistan.

Ridley îi întoarse salutul. Nu ştia de ce. Nu fusese niciodată în armată sau ceva asemănător. Spre norocul lui, vârsta bărbăţiei soldăţeşti îl prinsese între războaie. Pur şi simplu nu-i venea nimic de spus.

— Cât ai stat? întrebă el în cele din urmă.

Mann privi cerul înstelat şi arătă cu degetul, desenând o formă complicată, sinuoasă, într-o tăcere atât de lungă, încât Ridley presupuse că n-avea să-i răspundă la întrebare. Într-un sfârşit, Mann răbufni şoptit:

— În fiecare noapte.

— În fiecare...? Ei, ce să zic... mulţumim pentru că ţi-ai făcut datoria.

Ridley nu suporta când oamenii repetau acea frază ca papagalii, i se părea aproape jignitoare prin parada

---

17 *Semper fidelis*, întotdeauna loial, este mottoul puşcaşilor marini americani.

suficientă de patriotism facil, mecanic, şi uite că o repeta şi el. Ştia că nu înseamnă nimic din gura lui. Şi pe veteran păru să-l calce pe nervi.

— O, cu plăcere, în pula mea. Mi-a făcut mare plăcere, pula mea.

Ridley strânse exasperat din buze.

— Am vrut doar...

— Încerci să *empatizezi* cu mine, căcăciosule? Mann pronunță cuvântul de parcă i-ar fi lăsat un gust putred în gură.

Ridley avea impresia că păşeşte cu prudență în urma individului pe un câmp minat, ca şi cum cuvintele ar fi purtat în ele poveşti ascunse, capcane aleatorii care l-ar fi putut stârni. Observă mâinile mari cât nişte farfurii strângându-se în pumni, aşa că încercă din nou să-şi ceară nişte scuze vagi, dar fără să pară al dracului de speriat şi de slab, gata să se tăvălească pe spate, să-şi expună burtica moale şi să se pişe pe el.

— Nu ştiu, frate. Mda. Poate – ceva de genul ăsta.

— Abține-te. Nimic nu mă-nfurie mai rău. Nu simți tu durerea mea de căcat, e a mea. Nu a ta. S-a 'nțeles?

— S-a 'nțeles. Nu mai fac.

— Cum a zis Sfântul Julian, universul are particularitatea de a fi de partea intimității, pentru că niciun guvern nu va putea sparge în veci anumiți algoritmi de criptare.

— Care sfânt?

Ridley ştia câteva nume de sfinți, dar ăsta era nou.

— Assange.

Bărbatul clătină din cap dintr-o parte în alta ca un câine mare care se scutură de apă şi spuse:

— Iau gluma de la început, bine? Că altfel o bulesc.

— Bine, n-am nimic împotrivă în clipa de față, răspunse Ridley prea tare, încercând să mimeze tonul colocvial, folosind mai multe cuvinte decât ar fi fost nevoie ca să mascheze zgomotul bâjbâielii sale continue după o armă.

— Dă-i drumul, frate-miu. Să murim de râs.

— Să nu pomeneşti de maică-mea.

— Recepționat. Încă o dată să mă scuzi.

— Parcă începem să fim pe-aceeaşi lungime de undă. Cred că întâlnirea noastră romantică merge binişor.

— Ce? Nu. Nu e o întâlnire romantică. Pentru mine nu, în orice caz.

— Spuse tipul care umblă-n toiul nopții prin Ramble.

— Nu e o întâlnire.

— E o întrunire. Tot un drac.

— Ba nu-i niciun drac aici. Compari mere cu pere.

— Aceeaşi Marie.

— Hai să fim de acord că nu suntem de acord.

— Ne tachinăm, ce pula mea! E o discuție de-aia băşită ca la prima întâlnire, când tu, când eu, gen Gershwin. Îmi place la nebunie!

Colosul respiră adânc. Ridică din umeri ca un şcolar sfios care se pregăteşte să recite un discurs învățat pe dinafară, apoi dădu din cap.

— Nu-s comic profesionist. Bine? Bun, deci na de-aici un mare fâs: un tip se duce în pădure cu o puşcă să vâneze urşi, simte o bătaie pe umăr şi când se-ntoarce, ursu'. Ursu' îi ia tipului puşca şi zice: „Ori te omor, ori te fut. Alege." Tipu' zice: „Ăăă, mă fuți? Zic şi

eu.” Ursu’ îl fute şi-i dă înapoi puşca. A doua zi, tipu’ se duce iar în pădure, simte o bătaie pe umăr, când se întoarce, ursu’. Ursu’ îi ia puşca şi zice „Ori te omor, ori te fut. Alege.” „Căcat, fute-mă”, face tipu’. Ursu’ îl fute şi-i dă puşca înapoi. În următoarea zi, tipu’ se duce iar în pădure să vâneze urşi, simte o bătaie pe umăr, se întoarce, ursu’. Ursu’ îi ia puşca şi zice: „Tu n-ai venit la vânătoare, ai?”

Uriaşul îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, încântat de propria glumă.

— Doamne, mor când o aud p-asta, spuse el. Tu de ce nu râzi?

Ridley nu prindea poanta. Ori nu era amuzantă, ori era una dintre glumele alea despre care fiică-sa (pe care o auzea de multe ori în minte ca pe un cor din teatrul antic grecesc) i-ar atrage atenția că nu mai sunt amuzante, pentru că descriu relațiile homosexuale (presupunea că ursul e mascul, deşi probabil că nu era obligatoriu) într-un fel comic, dar şi ruşinos, ca pe un comportament demn de dispreț. În analiza severă a lui Ridley, bancul era şi răutăcios la adresa animalelor, pe care le mai şi reprezenta eronat, plus prezența puştii... la care se adăugau amenințarea cu moartea, vânătoarea ca sport, bestialitate şi viol.

— Ce vrea să însemne asta?

— Cum adică *ce vrea să însemne asta*? Nu se face să întrebi aşa ceva despre un banc. *Scheisse.* Nu înseamnă nimic, e doar o anecdotă, o chestie amuzantă din experiența... mea.

— Sigur...

— E o poveste adevărată, frate.

— Aha. Te-a futut un urs. Bine.

— Nu, fraiere, cât poți fi de bătut în cap? Nu m-a futut ursul – *eu* sunt ursul.

Ridley auzi în depărtare o ambulanță care răsuna tot mai tare şi se întrebă dacă vine pentru el.

— Şi ştiu c-am zis că-n Ramble nu umblăm cu nume, continuă Mann, gâfâind încă de atâta râs, dar tu îmi placi. Mult. Mult-mult. Mă cheamă Ursus, dar poți să-mi spui Ur.

Deşi Ridley nu dibuise nicio armă pe pământul înghețat, îşi aminti brusc că are telefonul în buzunarul hainei şi poate că avea să reuşească s-o sune pe furiş pe fiică-sa, ca ea să audă ce se întâmplă şi să-i sară în ajutor sau, cel puțin, dacă nebunul avea să-l agreseze, măcar să rămână o dovadă, o înregistrare pe telefonul ei. Îşi pipăi pe nevăzute telefonul în buzunarul întunecos. Ea îl învățase cum să sune rapid ca să ceară ajutorul, dar el uitase cum se face. Trebuia să apese pe două chestii în acelaşi timp? Să țină apăsat ceva timp de trei secunde? Ura telefonul ăla nenorocit şi refuza să-l învețe. El ar trebui să mă învețe *pe mine*! i se plângea fiică-sii.

În tot acest timp, Ur continua să bată câmpii, reuşind cumva să fie confuz şi amenințător în acelaşi timp:

— Şi n-ai ce femeie să salvezi şi nici ea pe tine, băiețaş, suntem numai noi doi şi vampirii, şi prea multe cadavre, iar frigiderele sunt insuficiente. Ăştia aruncă hoituri, muşamalizează povestea, hoituri şi voturi – de-aia creşte nivelul apei.

Ursus se ridică şi el amenințător, acoperind cerul, în timp ce stelele formau un nimb zdrențuit în jurul capului său lățos; părea capabil să crească în înălțime şi lățime după bunul-plac.

— Ia zi, nu-mi mulțumeşti iar pentru că mi-am făcut datoria? întrebă căpcăunul, cu ochii licărindu-i şi mâinile coborând spre prohab. Atunci, hai s-o luăm de la început, bine? Un tip se duce la pădure să vâneze...

Dar fu întrerupt de o voce care striga dinspre lac:

— Ridley!

— Ea e, zâmbi Ridley.

Monstrul clătină din cap.

— Nu, nu e ea. Aia nu-i femeie, frate. Nu de neam omenesc. Nu te duce.

Cu o agilitate surprinzătoare, de care nu se mai credea în stare, Ridley smulse telefonul din buzunarul gecii, ca un jucător de baseball care aruncă mingea către prima bază, şi-l azvârli spre individ, lovindu-l în figură. Colosul căzu grămadă, chircindu-se de durere, cu capul în mâini, gemând:

–Ia zi-mi, cu ce-ai aruncat în mine, cu telefonul? Un iPhone 10? Eşti țicnit? Costă o grămadă de bani! Să mor dacă ți-l mai dau!

Ridley o luă la picior, uşurat că scăpase de nebun, de telefon şi de fotografiile în secvență idioate, infantile. Moştenire? Artă? *Mai du-te-n pizda mă-tii, Ridley, nu eşti niciun artist, nu există nicio moştenire*, îşi spuse el în timp ce gonea prin parc, fără să mai simtă durere în genunchi, spre lac şi vocea ei.

Se cățără pe mal sub drumul prăfuit care împrejmuia lacul. În sfârşit ieşise luna şi la lumina ei

desluşi pojghița neagră, înşelătoare, ce acoperea gropile, strălucind pe asfalt ca nişte cristale de mică, dar ea nu se zărea nicăieri. Auzi un plescăit şi-şi îndreptă atenția spre apă, apoi o văzu departe, în mijlocul lacului, vâslind alene într-o bărcuță de lemn. *Probabil că a furat-o de pe iazul unde se închiriază bărci*, deduse Ridley. *E interzis accesul în sau pe lacul de acumulare. Asta-i o țicneală la fel de mare ca a amărâților care sar „să se joace" cu urşii polari la grădina zoologică. Pur şi simplu nu se face. Sinucidere cu urs.* Cum să ajungă la ea? Apa era prea adâncă, n-ar fi putut s-o traverseze, şi rece, chiar înghețată pe alocuri, şi chiar dacă fusese salvamar cu multă vreme în urmă şi oricine s-ar fi mândrit cu nişte mişcări de înot ca ale lui, n-ar fi putut înota cu geaca lui masivă. Nici Mark Spitz[18] n-ar fi putut înota cu geaca aia.

Aşa că se descotorosi de Canada Goose şi se descălță. Nici măcar nu mai simțea frigul chiar aşa de rău. *Oi avea febră de la virusul pe care nu-l am*, se gândi el. *Mă rog, îmi prinde bine.* Când să încerce să escaladeze gardul de aproape trei metri, lucru deloc simplu, ca s-o salveze pe domnița din lac, observă o gaură în gard, iar lângă malul de ciment al lacului, neted şi abrupt, mai era o barcă exact la fel, cu vâsle. *Probabil că mi-a lăsat-o ea, la scară. Numai şi numai pentru mine.*

Se strecură prin gaură şi-şi dădu drumul în jos pe mal, julindu-şi mâinile şi fundul, dar ajunse la barcă. Se săltă peste bord, aproape răsturnându-se, apoi se

[18] Înotător american care a obținut de nouă ori titlul de campion olimpic.

îndreptă şi-şi regăsi echilibrul. Apucă vâslele de lemn şi, manevrând circular cu o singură mână, îndreptă barca direct spre ea.

În curând vâslea eficient

În curând vâslea eficient cu ambele mâini, prinzând viteză şi provocând siaj. *Ai putea face schi nautic în urma mea*, se gândi el. Pe când era copil, taică-său îl scotea pe iazul pentru bărci din apropiere şi pluteau fără țintă. Doar ei doi şi câteva sendvişuri şi sucuri de la bufet. Un băiat cu tatăl lui. O sâmbătă caniculară de iulie. *Hot town summer in the city.*[19] Nu se duceau nicăieri, n-aveau o destinație anume. Vremuri magice. Vremuri de carte poştală. Despre ce discutau? Cine ştie? Despre nimic. Al naibii dacă mai ținea minte ceva. Taică-său murise de mult. Într-o zi căzuse din picioare şi murise. Un telefon de la fratele tatălui în miez de noapte şi atât. *Bătut în cuie. Fără comentarii. Fără nimic.* Era mort de mai mulți ani decât avea fiică-sa. *Cum era posibil? Cum ies socotelile astea?* Încercă să-şi aducă aminte vocea lui taică-său, dar nu reuşi. *Iartă-mă.* Ce fiu nerecunoscător, să nu se îngrijească de flacăra memoriei. Dar nu era nevoie. În timp ce vâslea, îşi amintea cu corpul. În apă, îşi transmiteau între ei ceva prea profund pentru cuvinte. Îşi vorbeau cu trupurile mute, cu uşurința lor bărbătească, fără cuvinte. Stătea la prova, cu fața la tatăl lui, care-i demonstra cum se vâsleşte corect, nu doar cu brațele,

[19] În traducere, „o vară fierbinte în oraş”, versuri din melodia „Summer in the City” a lui Joe Cocker.

ci aplecându-se cu tot corpul înainte şi înapoi, folosindu-şi picioarele şi spinarea, lăsându-se în voia plăcerii animale a preciziei viguroase de metronom. Ca un vâslaş roman. Ca însuşi Caron. Un om făcând valuri. Un om punând lucruri mari în mişcare. Aşa voia să fie şi el.

Ea se vedea bine deja, dar luna, a dracului năstruşnică, hotărâse că era mai drăguţ să se ascundă după un nor, aşa că nu reuşi s-o vadă pentru prima oară limpede; iar ca să înainteze, trebuia să vâslească întors cu spatele la ea. Avea s-o vadă faţă-n faţă, în curând avea să se apropie de ea. Trase tare printre două blocuri mari de gheaţă, împingându-le la o parte, mai tare decât Titanicul. Zâmbi, dar observă că barca răspunde mai lent decât până atunci, încetinind, înclinându-se, dar nu din cauza lipsei de efort, echilibru sau pricepere din partea lui, el se simţea excelent, în formă. Doar că-şi simţea piciorul stâng foarte îngheţat. Şi ud.

Piciorul lui gol era cufundat până la gleznă în apă îngheţată. Barca lua apă, se înclina, se scufunda văzând cu ochii, iar el era departe, în mijlocul lacului, la vreo douăzeci de metri de ea. Încercă să acopere acea distanţă, dar mai mult de jumătate de barcă era deja sub apă; parc-ar fi vâslit într-o melasă întunecată. Acum trebuia să-l salveze ea. Cam penibil, dar era o istorioară fermecătoare pe care s-o spună într-o bună zi despre întâlnirea lor drăgălaşă, clasicul ce-a-zis-el-ce-a-zis-ea, dar cu rolurile inversate, vânătorul prins de pradă şi aşa mai departe.

„Sunt Ridley!” strigă el, fără urmă de panică. Am nevoie de ajutor! Privi vrăjit cum ea îşi întoarce faţa spre el, cu încetinitorul, i se păru lui Ridley, sau în secvenţă, se corectă el. Luna reapăru de după un nor, plină, aproape, ca un reflector sincronizat s-o lumineze. Dumnezeule, arăta trăsnet. Şedea acolo, sub luna hibernală, ca o frumuseţe în costum de baie bronzându-se la lumina nopţii, făcând plajă sub razele lunii care sclipeau pe suprafaţa apei ca nişte diamante negre. Îmbrăcată într-o rochie roşie, o, era tot ce-şi dorise el vreodată – întruchipa întreaga gamă de atribute feminine de care fusese obsedat în lunga sa viaţă amoroasă, adunate toate într-un singur loc şi pe un singur chip; era indescriptibilă, insondabilă şi totuşi, întrucâtva familiară. Iar între el şi ea nu erau în acel moment mai mult de doi metri.

— Se pare că ambarcaţiunea mea se scufundă, spuse el, ridicând din umeri autoironic, deloc speriat, împroşcând apa care-i trecea de brâu de parc-ar fi fost acasă, într-o baie fierbinte, tacticos precum Bond. Nonşalanţa lui o făcu să zâmbească. Îl plăcea. Îl iubea. Femeia puse mâinile pe vâsle, afundându-le în apă. Trase o dată, iar el întinse mâna. Era atât de aproape, că s-ar fi putut atinge, atât de aproape, că-i simţea mirosul de paciuli. Ea se rezemă într-o vâslă, iar barca ei alunecă pe lângă cea a lui Ridley, exact cât mâna lui întinsă să n-o ajungă.

— Nu pot, spuse ea, nu încă.

Un nor umbri iar luna, cufundând trăsăturile femeii în întuneric, iar ea începu să vâslească, îndepărtându-

se. Şi avea forță, nu glumă; în câteva clipe, luă distanță față de el.

— Hei! strigă iar Ridley, în timp ce prova micii sale ambarcațiuni dispăru sub apă. Împinse cât colo ambarcațiunea care se scufunda, ca să nu-l tragă după ea, şi începu să foarfece din brațe şi picioare. Se uită cum barca lui cu vâsle dispare grațios în abisul negru şi înghețat. Călcă astfel apa câteva secunde, apoi piciorul i se lovi de ceva. *Ce noroc, nu e deloc adânc, aş fi putut să-l traversez pe jos*, se gândi el. Îşi aminti ceva ce numai newyorkezii ştiau – că între pompele din nord şi cele din sud ar fi existat un dig de pe vremuri, de când lacul de acumulare chiar aproviziona oraşul cu apă. Văzuse de nenumărate ori din postul său de observație de la fereastră pescăruşi şi alte păsări care se adunau şi se odihneau pe acel dig; dac-ar putea ajunge la el, ar fi minunat, ca în vechea melodie blues. L-ar putea folosi ca să iasă pe uscat, în siguranță. Apoi o să se ia după ea. Futu-i, aşa o să facă. Urmărirea abia începuse.

Cu apa până la fluierul piciorului, o luă spre sud-est, tăind-o în diagonală spre luminile de pe Fifth Avenue, găsind teren ferm sub picioare. O, acum să mă vadă lumea cum merg pe apă. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să moară de frig, simțea ace de gheață pe picioare în timp ce păşea, dar febra îl încălzea. *Virusul mă protejează*, constată el. Brusc, piciorul i se prinse în ceva; sau mai degrabă, ceva cedă sau se agăță de el, nu-şi dădea seama. Scrută întunericul tulbure şi văzu un fulger alb, ca o burtă de peşte, un peşte măricel! Erau peşti acolo? Broaşte țestoase şi rațe mai văzuse,

dar peşti nu. Ideea cu peştele urban îl înveselea. Se opri, luă o gură zdravănă de aer, îşi băgă capul sub apă şi deschise ochii. Simţi cum i se micşorează şi contractă globii oculari de la frig. Dar nu era un peşte. Nu erau peşti.

Îşi dădea seama acum că străfulgerarea albă e de la hârtia ce reflectă razele lunii în toată strălucirea lor. Apărură mai multe fulgere albe, un banc întreg, dansând şi rotindu-se de parc-ar fi fost prinse într-un vârtej de vânt. Prinse unul şi-l ridică la suprafaţă. Era un buletin de vot îmbibat de apă. Se lăsă iar la fund, cu capul drept în jos şi cu picioarele goale străpungând suprafaţa, îndreptate spre cer, şi începu să înoate. În poziţia asta răsturnată, înotă ca un marsuin în adânc, spre fundul lacului. Pe măsură ce se apropia de fund, începu să distingă munţi de hârtie, care păreau nesfârşiţi. Coborî ca un delfin cât îi rezistară plămânii la presiune şi, pe măsură ce vederea i se obişnuia cu obscuritatea vălurită a apei, desluşi pe hârtie nişte însemne familiare, anteturi şi urme de arsură care identificau originea tragică a comorii scufundate – World Trade Center. Mii şi mii de hârtii care trebuie să fi plutit până acolo din ruinele acelei zile de septembrie ca nişte mici fantome dreptunghiulare, scufundate în uitare, în timp ce, în deceniile următoare, viaţa revenea la normal.

În acea dimineaţă senină, blestemată, el era la serviciu, în centru. Simţise din biroul lui, aflat la doar câteva străzi distanţă de turnuri, cum se cutremură pământul la ambele impacturi. Simţise mirosul de combustibil de avion şi de carne arsă. Alergase afară şi

privise neajutorat, de la o distanță care abia putea fi numită sigură, implozia turnului sudic, urmată de cea a turnului nordic, care se năruiseră încet pe dinăuntru, ca niște vrăjitoare gemene malefice din Vest topindu-se, cum îi trecuse pe atunci prin cap, șocat cum era. Se dusese plângând acasă, cu plămânii înecați de cenușă, inhalând moarte, pe străzi pline de frați și surori în stare de șoc. Cu toții – necunoscuți – privindu-se în ochi, mergând, plângând, vorbind, atingându-se, îmbrățișându-se, împărtășind. Nu reușise să dea de soția lui. O luase pe fiica lui de la școală, iar când o dusese acasă, la soția sa îndurerată, avusese o revelație – că acolo, în acea mică familie nucleară a iubirii, era concentrată întreaga existență, acea lume din trei oameni era suficientă pentru oricine și așa avea să fie întotdeauna. Viața n-avea să mai fie niciodată la fel.

Și totuși, viața avea să fie mereu la fel, pentru că acea epifanie arzătoare pălise într-un an sau doi, nu-i așa, iar vechile întrebări și nemulțumiri se întorseseră pe furiș, puțin câte puțin, măcinând întruna. Viața reușea cumva să facă înăuntrul lui cale-ntoarsă, să regreseze la o poziție de start mai puțin empatică, mai rece. De ce nu putem persista în adevăr? se întrebă el. E un adevăr prea mare ca să trăim cu el zi de zi? Prea intens? *Ca și cum ai trăi cu un urs*, se gândi el, un urs în hibernare – îți închipui că poți, dar nu poți, pur și simplu nu poți. Ursul o să se trezească într-o bună zi flămând și o să te mănânce. Ursul o să te fută sau o să te omoare. Așa că uiți, n-ai încotro – îl înăbuși, îl ignori pe cât poți, îl adormi –, fuți și omori ursul, ca să nu te

fută şi să te omoare el pe tine, ca să poţi trăi, munci şi face micile rahaturi cotidiene pe care trebuie să le faci.

Adevărul fundamental care se naşte doar din tragedie îl năpădi iarăşi în acel moment, ca şi cum s-ar fi întâmplat din nou chiar atunci, ursul ieşit din hibernare, perfect treaz şi rupt de foame. Ridley nu fusese niciodată mai plin de elan vital decât în ziua respectivă, niciodată nu simţise aşa de acut că aparţine acelui oraş imens, suferind, şi nu fusese mai sigur de locul lui de om în acel stup gigantic, suferind, care era lumea, niciodată nu-i fusese mai limpede forma inimioarei lui nobile. În urmă cu aproape douăzeci de ani, văzuse hârtiile aruncate în aer, eliberate din jugul lui Mamona, dansând pe cerul albastru de septembrie de parc-ar fi încercat să cânte ceva, cu frumuseţea şi însufleţirea lor stranie, şi iată că până la urmă ajunseseră să se odihnească acolo, reduse la tăcere, în străfundurile lacului.

Asta încercase să vadă de la fereastra lui, noapte de noapte, cu „arta" lui; încercase să sondeze departe, dincolo de suprafaţa apei, dincolo de iluzia superficială a scurgerii liniare a timpului, dincolo de asemănarea monotonă a zilelor cu răsărit şi apus. Asta încercase să spună! Şi încercase să şi-o spună lui însuşi, cu rahatul lui de telefon. Într-un fel, ştiuse asta de la bun început, nu? Încercase să surprindă lecţia zilei, s-o traducă în imagini, s-o cheme înapoi la suprafaţă încă o dată şi s-o filmeze în secvenţă, ca să ne amintim cu toţii ceea ce am uitat...

Ca să ne reamintim cu toţii ce e dragostea adevărată.

* * *

Înainte să rămână fără aer şi să fie nevoit să revină la suprafaţă, Ridley desluşi, asemenea unui arheolog priceput, un strat nou deasupra muntelui scufundat de hârtii arse, un sediment mai recent alcătuit din buletinele de vot albe aruncate acolo – uitate, nerecunoscute, nemarcate. Le-ar fi luat pe toate, le-ar fi adunat cu mâinile şi le-ar fi dus cu el, dar capul îi pulsa de la lipsa de oxigen şi presiunea crescândă a apei. Nu putea coborî mai mult. Dorinţa lui conştientă de a rămâne acolo, în adâncuri, de a citi şi afla mai multe, se supuse instinctului de supravieţuire brut, nevoilor enervante ale corpului de a se întoarce şi a se retrage spre suprafaţă. Ieşi flămând de oxigen, cu plămânii urlând.

Respirând cu nesaţ, pluti pe spate şi privi drept în sus la acel dolar de argint strălucitor care era luna, la faţa stranie a omului din lună care-l veghea în acea noapte, apoi îşi îndreptă privirea spre vest, unde se afla apartamentul lui – inversul priveliştii care-l captiva de ani întregi. Se aştepta cumva să se vadă pe sine acolo, sus, cu un pahar în mână, privindu-se singur. *Aici ar fi trebuit să fii, Ridley!* ar fi vrut să-şi strige. *Nu acolo, sus, ci jos, aici, în mijlocul lucrurilor!* Acea pătrăţică de pe cer pe care o numise casă pentru atâta vreme părea aşa de mică în comparaţie cu ceea ce tocmai văzuse. Fereastra lui părea la fel de îndepărtată ca trecutul sau ca o ţară străină. Nu-l interesa să se întoarcă acolo, nu era nostalgic; nu exercita niciun fel de atracţie asupra inimii sale. Ca să se amuze, maimuţări un salut către

ipostaza lui de voyeur, luându-şi rămas-bun de la toate acele lucruri. Clătină din cap şi zâmbi fals gândului: *Am lumina aprinsă, dar nu-i nimeni acasă.*

Ridley întoarse apoi capul într-o parte, ca să privească din nou spre est, spre apartamentul femeii misterioase. Probabil că ea ajunsese repede acasă, pentru că lumina din casa ei clipea şi desluşi silueta familiară, zveltă, de sirenă. *Fir-ar să fie!* Deja îşi proiecta cochet tentaculele electrice în căutarea unui nou pretendent din cealaltă parte a oraşului. Un nou Ridley. *Ai jucat bine, femeie!* Îl cam durea că ea îşi văzuse prea repede de viaţă, trebuia să recunoască, dar în curând atenţia îi fu distrasă de alte lumini licăritoare care se înşirau pe Fifth Avenue cât vedea cu ochii, începând să pulseze şi ele; apoi spre vest, pâlcuri de lumini omoloage din apartamentele din Central Park West începuseră să răspundă, grăbindu-se să participe la petrecerea lumii, la invitaţia celor din East Side, îi trecu prin cap lui Ridley. Mii de ferestre luminându-se ca bătăile unor inimi dreptunghiulare, molipsindu-se unele de la altele, crescând exponenţial, până când păru că întregul oraş fantomatic, carantinat, şi toţi locuitorii săi îngrădiţi şi singuratici reîncep să comunice, să strige – *te văd te văd te văd* –, schimbând între ei mesaje peste şanţul cu apă întunecată care era parcul. I se păru o privelişte frumoasă, oraşul care se credea pom de Crăciun căutând să se conecteze prin viteza luminii, sătul de acritura aia de pandemie înăbuşitoare şi de distanţele ei prudente, puritane. Ridley începu să înoate simplu, pe spate, voios ca o vidră, iar când privi spre sud, observă pătruns de

admirație cum Empire State Building licărește către Chrysler Building, iar Chrysler îi răspunde licărind și flirtând neobrăzat – acel veșnic cuplu Art Déco argintiu, amețitor și luxos reunindu-se sub ochii lui ca doi nobili înstrăinați. Orașul se îndrăgostea din nou de sine, revenea la viață, iar el era onorat că asistă la toate astea.

Ridley plânse de bucurie pentru renaștere. Era nespus de bucuros pentru bătrânul oraș murdar. Totul se așeza de la sine, căpăta contur; toate se legau. El era exact acolo unde trebuia să fie, înotând în mijlocul lacului de acumulare din Central Park în miezul iernii. Se simțea punctul central pentru sine însuși, ca și cum ar fi fost miezul de neclintit al cercului lacului, al parcului, al orașului, al lumii. Și-ar fi dorit ca lacul să deservească încă orașul însetat, pentru ca el să fie o picătură de lămâie în paharul uriaș; pentru ca orașul său natal iubit să-l dea pe gât și pe el, să-l înghită, iar el să-i hrănească pe toți, să-i imunizeze pe toți la acel virus de aer, disperare și izolare, la viață. *Beți, acesta este sângele meu*, își aminti el. *Sunt corpul și anticorpul, înfruptați-vă din mine.* Hiperventilă forțat, ca un căutător de perle; știa că acea frică primitivă de a rămâne fără oxigen este exagerată, mintea poate controla materia; dacă reușea să se relaxeze, putea să se mai scufunde o dată câteva minute ca să afle dedesubturile, să atingă dedesubturile lucrurilor. Avea să atingă și să pipăie, nu doar să vadă. Avea *să afle*. Se simți inundat de liniștea și hotărârea de care avea nevoie, ca sub efectul unui narcotic calmant.

Îşi umplu cu aer plămânii dureroşi şi se scufundă. Dar n-apucă să coboare prea mult în valea subacvatică a zilei de 11 septembrie, la voturile furate, că din tenebre apărură mâinile, mâini negre şi albe, şi cadavre, mii de cadavre. Veneau înotând spre el morţii şi înecaţii, trupurile nepomenite ale robilor şi trupurile uitate ale celor obidiţi şi lipsiţi de drepturi şi nenumăratele victime ale virusului şi ale terorii, neîngropate şi hidoase, pe care timpul le marinase în mormintele lor acvatice. *I-au aruncat aici de la bun început.* Dezlegase misterul. Dovezile erau incontestabile. Era un erou. Mann avusese dreptate, nu era vorba despre nicio femeie. Era vorba despre dreptate. Era un personaj de talie mondială. Era Q.[20] Avea să le recupereze. Să le identifice. Să le cinstească. Avea să numere voturile şi oamenii. Avea să pornească o răfuială. Avea dovezile universale. Cei dispăruţi, cei jalnici, cei nepuşi la socoteală ca victime ale bolii şi cei care nu contaseră în istorie, care căzuseră victime în secret mai multor feluri de virusuri, discriminare, înşelăciune şi manevre. Absolut nimeni, nimeni şi nimic n-avea să-i mai scape vreodată. Avea să fie salvatorul lor.

Privirea vie a lui Ridley îi însufleţea pe morţi, readucând la viaţă trecutul. Sufletele neglijate care-l

---

[20] Referire la teoria conspiraţiei lansată de gruparea americană de extremă dreaptă QAnon. Membrii grupării susţin că ar avea informaţii de la o sursă misterioasă din administraţia statului american, Q, şi acuză existenţa unei reţele satanice şi de pedofilie care ar fi conspirat împotriva preşedintelui Donald Trump.

încercuiseră cu ochii lor goi însetați de căldura recunoaşterii şi a mântuirii, eliberate brusc din purgatoriul istoriei, învolburau suprafața apei ca nişte rechini repezindu-se la pradă. Lacul arăta ca o oală cu apă clocotită, mare cât un iaz, cu o ceață sângerie ridicându-se ca un abur de la forța centrifugă. Sute de pescăruşi se înființară deasupra apei, sperând la o masă fără efort, chemându-şi fârtații de pe râurile Hudson şi East la ospățul neprevăzut, repezindu-se la carnea moale, împuțită a hoiturilor, cârâind, luptându-se şi implorând în aer, când luminați din spate de lună, când acoperind-o. Lui Ridley îi țiuiau urechile de larma apocaliptică, în timp ce urletele celor uitați şi țipetele entuziaste ale vulturilor albi străpungeau apa. Privi păsările lacome care plecau cu pliscurile arhipline de carne putredă de om. Îi veni să vomite de la privelişte şi de la duhoarea de moarte veche. Fu nevoit să alunge câțiva mâncători de hoituri care se repeziseră în picaj, confundându-l cu o mortăciune în acel talmeş-balmeş. Ciocurile lor galbene ascuțite îi străpunseră pielea, iar din scalp şi frunte îi țâşni sânge. Apa însăşi părea înnebunită să-şi iasă din matcă – valuri mai înalte decât un stat de om, stârnite de colcăiala morților într-un vârtej ca un tsunami, accelerat şi mai mult de pescăruşii rotitori –, acumulând forța unui uragan şi lovind malurile, prăvălindu-se peste gard şi inundând pista de alergare.

Ridley se luptă cu acest curent subit, străduindu-se să țină piept valurilor. Se scufundă şi întinse brațele în jos, cu mâinile larg depărtate, ca să-i ridice pe nemorții frenetici la suprafață; avea să-i apuce unul câte unul,

să-i liniştească, să-i salveze, să-i readucă la lumină. Prinse braţele rigide ale unui bărbat mort şi încercă să-l sprijine cu pieptul – o tehnică de salvamar clasică, exact ca mersul pe bicicletă pentru Ridley. Dar mâinile moarte nu se clintiră, de parc-ar fi fost împietrite. Ridley simţi deodată o schimbare totală; n-avea pic de vlagă sub apă. Mâna nemoartă, de pe care pielea năpârlea şi se jupuia, fluturând ca nişte panglici în bătaia vântului, începu să-l tragă ea pe Ridley în apa lacului, în adâncul istoriei lor, al lumii lor uitate, lumea cealaltă.

Ridley îşi dădu seama imediat că nu se poate opune. Cedă. Apucă şi el mâinile mortului – cu încrederea unui copil în părinte – şi se lăsă tras în adâncuri. Avea să fie iarăşi cel condus, iarăşi pasager, aşa cum fusese cu tatăl lui în barcă. Asta făcuse mereu, se lăsase dus. Pe măsură ce se scufunda, se simţea imponderabil şi liber, mintea cântând pentru sine – cântece de leagăn pe care i le cântase maică-sa acoperind suav nebunia de la suprafaţă – *Michael, row your boat ashore, hallelujah*.[21] Ba chiar râse – *O, acum m-am prins, tu n-ai venit la vânătoare.* Râse cu atâta poftă, că rămase fără aer şi inhală apa îngheţată până-n adâncul plămânilor; tusea îi trecuse. Simţi dureros apa rece, ca o lamă de cuţit, dar ştia că se poate obişnui cu ea. Odinioară, respirase apă în pântec timp de nouă luni; avea să-şi aducă aminte. *Milk and honey on the other side, hallelujah.*

---

[21] „Mihail, vâsleşte până la mal, aleluia. [...] Pe malul celălalt curge lapte şi miere, aleluia.” Vechi cântec tradiţional afro-american.

De mână cu bărbatul nemort, călăuza sa pe lumea cealaltă, Virgiliu al lui, Ridley coborî mai mult decât înainte, cu ochii larg deschişi, pe măsură ce fundurile false, misterele obscure iluminate, explicațiile tuturor conspirațiilor din toate timpurile se înşirau unele după altele, adânc după adânc, capăt după capăt. Era ca un băieţaş care abia învățase să citească. Capul şi plămânii i se umpluseră de fluxul subteran mistic al epocilor care lunecau pe lângă el ca nişte pagini de carte pe care Dumnezeu scriitorul le răsfoia cu atâta viteză, că Ridley de-abia reuşea să rețină totul.

Plutind mai departe pe lângă buletinele de vot, pe lângă rămăşițele sacre ale atacurilor din 11 septembrie, văzu îmbrățişarea dintre om şi urs. Iată-l acum şi pe SZ zâmbind cu o simetrie perfectă, cruntă.[22] I se arătă cine îi împuşcase pe JFK şi pe J.R. Îl văzu pe omul pe nume Shakespeare scriind toate piesele lui Shakespeare. Mai departe, urmând secolele lichide, văzu cum Iuda îl sărută pe Iisus şi cum Iisus îi dă lui Iuda treizeci de arginți. Când presiunea din adâncime deveni insuportabilă, mintea îi explodă, iar creierul i se dilată mult dincolo de marginile osoase ale țestei, în orizonturi de materie întunecată şi, deşi se temea că nu mai are loc să primească nimic, totul intră cu uşurință. Erau nenumărate minunății, mari şi mici – unui peşte îi

[22] Aluzie la un vers din celebra poezie a lui William Blake „The Tyger". „Tyger tyger burning bright/In the forests of the night/What immortal hand or eye/Could frame thy fearful symmetry?"(Tigru, tigru luminat/În codrul înnegurat/Ce mâini de zeu cu dibăcie/Îţi dăruiră crunta simetrie?)

înmuguriră picioare, un dinozaur se micşoră până se făcu pasăre şi o maimuță se transformă în om. Evoluția istoriei era infinită, la fel ca întrebările şi răspunsurile, la fel ca hârtiile peste hârtii care se răsuceau şi se uneau sub el, simboluri *şi* simptome îngemănate în feluri imposibile, ca un coral viu al conspirației eterne, mereu în schimbare. Chiar şi mai departe, lângă fundul cel fără de fund unde timpul şi spațiul se uneau în cercul care e tot numai centru, fără circumferință, chiar după cele mai înalte creste albe ale muntelui Qaf, acel *Acolo* unde întunericul începe să lase loc luminii, îl văzu pe Bătrân făcându-i semn să vină şi mai aproape; şi sub ochii lor, Alfa făcu dragoste cu Omega şi se născu Fiat Lux.

Îşi uită numele. Nu-l interesa. Ar fi vrut să-i spună fostei soții că de-acum uitase ambele nume. *Nu doar pe al tău, şi pe al meu!* Nu era un tip rău şi rece. Şi poate că ea avea să-i ierte păcatul omisiunii. Pur şi simplu... se golea de detalii, ca să se umple la loc cu... altceva, sau altundeva, sau altcineva. Cine ştie de cât timp începuse acel proces de golire şi cât avea să mai dureze. Era Curățenia de Primăvară a Sufletului.

Golindu-se, simți că începe să plutească. Ceea ce i se păru logic *lui, cel fără de nume.* Era şocant de neobişnuit, dar deloc neplăcut. Era ca prima oară când fumase un joint, pe când era salvamar, prognoza anunțase că avea să plouă tare toată ziua, nimeni n-avea să înoate – *fulgeră deasupra apei*, el n-avea alte responsabilități decât să arboreze steagurile roşii şi să țină lumea la distanță –, floare la ureche, aşa că de ce nu? Trage-n tine aerul schimbat, *uite aşa, băieţaş*,

fumul, *ține-l în piept, frate*, lasă-l să te transforme dinăuntru. *Hai şi tu printre păcătoşi.* Avusese încredere, trăsese din țigară şi tuşise până când începuseră să-i zvâcnească tâmplele; îşi cumpărase bilet şi se urcase într-un carusel de bâlci necunoscut, fără să ştie cât avea să dureze sau unde avea să se termine. *Băieţaş nebun, curajos şi prostovan.* Şi pentru primele câteva ore, oau, totul fusese... *stupid şi nemaipomenit*. Tunetele, fulgerele şi valurile, râsul şi foamea. Şi totuşi, nu fusese mereu aşa? Nu fusese aşa dintotdeauna, de când lumea, şi aşa avea să fie-n veci? *Stupid şi nemaipomenit*, îşi repetă acum şi zâmbi, pentru că înțelese că întruchipează vechiul joc din copilărie: *Hei, mami, ghici ghicitoarea mea: ce se face tot mai mare şi mai mare pe măsură ce scoți din ea? Ha? Te laşi păgubaşă? Ha? O groapă!* Da, *devenise* ghicitoarea şi ghicitorul, ghici-groapa, ghici-omul. Se făcea tot mai mare pe măsură ce scoteai din el. Era legiune; era mulțimi; era un paradox. Se simțea greu şi uşor, colosal şi neînsemnat, superior şi inferior, fără limite. Plutind ca o pană de plumb, nu mai simțea unde i se termină pielea şi unde începe apa.

Dar chiar şi prin acel labirint de extaz plutitor, ameţit, deveni încetul cu încetul conştient de altă prezență umană lângă el, în afară de călăuza moartă care-l ținea în continuare de mâna dreaptă şi-l trăgea tot mai departe spre adâncuri. Simți cum acea prezență nouă îi apucă mâna stângă. *Ah, ura, uite-o, doamna lacului vrea totuşi să fie cu mine. Ştiam eu.* Pur şi simplu făcuse pe inaccesibila într-un fel foarte sofisticat şi plin de imaginație. Manipulare. *Mă rog.* Putea să-i ierte asta

imediat, ca orice bărbat dispus să ierte foarte multe dacă primeşte ce-şi doreşte. Mărinimia învingătorului înnăscut. Va împărți cu grație regatul său cu ea. Dar doamna cea misterioasă începu să tragă de el, încetinindu-i coborârea, exercitând o presiune ascendentă nedorită. Oricât ar fi iubit-o, nu voia să se întoarcă la apă puțin adâncă. Nu acela era destinul lui; destinul lui era acolo, jos. Un bărbat realizat trebuie să se întoarcă la origini, la mare. Era eroul unei aventuri epopeice, iar dragostea, cu toate plăcerile ei simple ale căminului, familiei şi patului, până şi dragostea unei făpturi încântătoare şi merituoase cum era ea, nu-l putea abate de la drumul său. Avea să-i mulțumească, pentru că ea îi inspirase călătoria, ea fusese misterul-imbold, evenimentul incitant, semnalul de start. Şi chiar dacă înțelesese că nu ea era premiul suprem, aşa cum îşi imaginase văzând jocul luminilor de la fereastra lui, îi era dator aşa cum e taurul dator steagului roşu. Trebuia să-şi ia rămas-bun de la ea ca un gentleman, o dată pentru totdeauna. Aşa că se întoarse ca să-şi desprindă mâna dintr-a ei, s-o privească în ochi cu empatie, în timp ce-i dădea vestea dură pe care trebuia s-o debiteze. Dar spre surprinderea lui, nu era doamna cea misterioasă.

Era fiica lui. Fiica lui îl ținea de mână. Părea foarte supărată. Poate că plângea, deşi era imposibil să fii sigur de aşa ceva sub apă, şi nici n-ar fi putut, cu lichidul care-i inunda urechile, să priceapă vreun cuvânt din ce spune ea. Nu voia ca ea să se frământe atât. O, fetița lui, iubirea vieții lui. N-avea de ce să se agite. Se bucura aşa de mult s-o revadă după atâta

timp, s-o atingă, să se țină de mână, dar ea tot trăgea de el în sus, îndepărtându-l de propriul destin. O, dar fiica lui îl iubea suficient de mult ca să înfrunte virusul, pescăruşii înfometați, zombii, urşii, vampirii şi moartea, să se scufunde în lacul înghețat doar ca să fie cu el. Îl iubea suficient ca să-şi rişte viața ca să-l salveze – *ca să-l țină de mână!* –, un gest aşa de periculos şi de încărcat politic. O, brusc simți o mare, imensă recunoştință pentru atingerea ei, o gratitudine aproape prea mare ca să-i încapă în corp. Era pe punctul de a exploda de mulțumiri cuvenite ei, aduse ei. *Ea îl iubea îndeajuns de mult ca să-l omoare.* Şi el o iubea pe ea în acelaşi fel. Simți un val gigantic de ispăşire zdrobindu-se de malul sufletului său.

În apă, ținându-se astfel de mână cu fiica lui, îşi aminti zilele pierdute în soarele şi valurile de august. Distracție fierbinte de vară. Sly and the Family Stone.[23] *Lawnguyland.* Fetița lui tati. *Hai să mergem unde nu sunt salvamari, eşti fetiță mare.* O, zâmbetul ei şirb când auzise asta, mândria ei. *Haide, tati al tău e salvamar.* Făcând pe grozavul pentru fiica lui. Poate o singură dată aventurându-se prea departe, în veselia lor inconştientă, *e ca în cadă*, mult prea departe, când din senin se stârniseră nişte valuri mari, dezlănțuite. Îşi luase în brațe fetița neînfricată şi amândoi se rostogoliseră cu răsuflarea tăiată, cu capul în jos, în „maşina de spălat". Valurile venind şi spărgându-se cu atâta iuțeală şi violență – mai erau multe? –, că abia

[23] Trupă muzicală americană influentă în perioada 1966–1983 ca pionieră a genului „soul psihedelic".

reuşiseră să înghită jumătate de gură de aer umed prin spuma albă, ochii ei larg deschişi căutându-i pe ai lui ca să înțeleagă dacă să fie veselă sau speriată înainte de a fi nevoiți să se scufunde iar pe sub următorul colos care se prăvălea, apoi sub următorul. Stătuseră amândoi sub apă un minut, probabil, orbiți, asurziți de muget, tânjind după aer, el înconjurându-i talia cu brațele, *să nu-i dai drumul*, răsucindu-se şi răsuciți de forța infinită, ca de zeu a oceanului fără minte; curentul submarin complotând s-o fure pe fată, s-o seducă, s-o înece, s-o scufunde în adânc[24], *să nu-i dai drumul*, s-o smulgă din brațele lui prematur şi s-o ia pe vecie în mormântul apelor. Dar el o ținuse bine cu brațe de fier, cu o forță paternă care venea şi din altă parte, şi nu dăduse drumul poverii sale. O ținuse bine. Niciodată n-avea să-i dea drumul. *Să nu-i dai drumul niciodată.*

Iar când valurile imprevizibile trecuseră, iar marea se liniştise din nou, Coral tuşise şi râsese ca şi cum totul ar fi fost un joc, un joc de-a tăvălitul pe plajă, iar el o lăsase să creadă asta. *Tati, mă strângeai atât de tare, că nu puteam respira*, îi spusese ea încântată, prefăcându-se revoltată. Aşa că trombonise şi-i cântase în strună ca şi cum ar fi controlat tot timpul situația. *Doar o îmbrățişare de urs, atâta tot.* Minţea şi pentru liniştea ei, îşi spusese el, şi pentru imaginea fabuloasă pe care o avea față de sine, nerecunoscând că un val

[24] În original, „full fathom five”, aluzie la un vers din cântecul lui Ariel din *Furtuna* de William Shakespeare: „'n adânc ți-e tatăl scufundat / Oasele-i devin mărgean”. Din *Opere 1. Sonete. Furtuna*, traducere de George Volceanov, Ed. Paralela 45, 2010, p. 295.

sau două mai lipsiseră ca s-o piardă pe fetița lui în mare.

Își recăpătaseră amândoi suflul și se stropiseră puțin cu apă, apoi înotaseră cu ușurință până la mal, iar când ajunseseră la apă de cinci centimetri, iar lui i se înmuiaseră genunchii de la descărcarea de adrenalină și spaima reziduală, îi spusese lui Coral că vrea pur și simplu să se bălăcească un minut și să stea așa la soare. Așa că săpase niște gropi în nisipul din apropiere și făcuse castele cu ajutorul apei, scăpat de griji, în timp ce mâinile îi tremurau și făcea eforturi să nu vomite. Privise cerul albastru, inexpresiv, întrebându-se ce fel de om este.

Asta fusese *pe atunci*. Atunci, în trecut, când lucrurile care se întâmplaseră o dată sau poate chiar nicio-dată se reluau la nesfârșit. Amintirile revărsându-se înăuntrul lui ca valurile în abis – mereu aceleași, mereu diferite. Iar acum e *acum*, se văzu nevoit să-și spună, orice ar însemna asta. Acum erau amândoi mult mai în vârstă; iată un adevăr, orice ar însemna asta. Cu siguranță, strânsoarea brațelor sale era mai slabă, nu mai rămăsese pic de fier în mâinile alea ale lui. Forța care-i venise în ziua aceea din altă parte fugise tot în altă parte. Și chiar dacă fiica lui crescuse, știa că încă nu e pregătită pentru ceea ce aveau să vadă și să simtă pe măsură ce coborau în inima lacului. Lacul poate da viață și moarte în aceeași măsură, se gândi el, el e mereu neutru, pe când noi nu suntem niciodată așa – contează momentul, *când* anume ne scufundăm în el, cât suntem de pregătiți. Ea avea propriul timp de măsurat, propriul traseu de urmat. Așa că-i dădu

drumul puțin. Renunță. Era cel mai uşor lucru pe care-l făcuse vreodată. Îşi lăsă pieptul să se relaxeze şi să se umple cu lichid. Simți ceva ca o transmisie de maşină schimbând vitezele în cuşca lui toracică, iar plămânii îi începură să inspire şi să expire apă. Făcuse tranziția. Din nou ca un prunc în burta mamei – în lacul-pântec al oraşului său mamă. Era perfect.

Mortul se îndepărtă înot. Ridley – îşi aminti acel nume vechi, deşi nu era sigur dacă e numele sau prenumele – rămăsese singur. Îi zâmbi unicului său copil, concentrând bruma de putere pe care o mai avea asupra cuvântului *dragoste*, apoi dădu drumul mâinii fiicei sale.

O, e dragoste. E dragoste.
*E dragoste dragoste dragoste

A doua zi de dimineață

A doua zi de dimineață, Coral Ridley stătea în genunchi lângă pat, ținând strâns mâna udă şi rece a tatălui ei, dar paramedicul echipat într-un costum ca acelea împotriva materialelor periculoase o trăgea de lângă el, avertizând-o că ar fi putut fi contagios încă. Înainte de a fi nevoită să-şi abandoneze tatăl, Coral îi trase fermoarul hainei, din pudoare; zăcuse acolo gol şi sfâşietor de vulnerabil, acoperit doar cu o geacă murdară, îmbibată de sudoare.

Ridley nu-i mai răspunsese la telefon de zile întregi, iar în urmă cu câteva luni, din cauza unei ciorovăieli absurde, îi luase cheia de rezervă de la apartamentul lui, aşa că, după ce bătuse şi sunase la uşă mai bine de o oră în acea dimineață şi dăduse asigurări administrației că avea să acopere ea costul reparațiilor, le ceruse oamenilor care se ocupau de întreținerea clădirii să cheme poliția şi să spargă uşa metalică folosind un berbec, pentru că era încuiată pe dinăuntru.

Smulsă de lângă părintele ei mort, Coral se spălă pe mâini în bucătărie şi se duse în salon. Se prăbuşi pe un scaun care oferea priveliştea de un milion de dolari asupra oraşului şi izbucni în hohote adânci, zguduitoare. Într-un târziu, ridică ochii şi privi peste parc spre propria casă ascunsă vederii; trebuia să găsească un mod de a le spune copiilor că a murit

bunul. De a le spune adevărul fără să-i bage în sperieți. Şi trebuia să-l sune urgent pe fratele lui, unchiul ei. Îndatoriri. Protocol. I se învârtea capul – erau atâtea de organizat, trebuia urmată o ordine anume; nu se simțea în stare de nimic din toate astea.

Pe pervaz, sub fereastra deschisă, lângă binoclul cadou de la ea, zări telefonul tatălui ei. Stătea într-un echilibru precar şi fotografia în continuare, părând să înregistreze în secvență priveliştea schimbătoare din zona de est a parcului: cerul, orizontul şi lacul care-l fascinase pe tatăl ei.

Luă telefonul, deşi îşi spuse că probabil ar fi trebuit să-l şteargă mai întâi, şi se pomeni surprinsă de propria față privind-o de pe ecran. Probabil că tatăl ei apăsase pe simbolul care inversa camera orientată spre parc, deduse ea, îndreptând-o din greşeală înăuntru. Camera fusese îndreptată toată noaptea spre apartamentul întunecos, înregistrând nu un peisaj, ci un autoportret accidental. Se temea să se uite la ororile pe care le-ar fi putut surprinde din ultima noapte pe pământ a tatălui ei, din clipa morții sale. Cu timpul, poate că avea să-şi ia inima în dinți să verifice, dar deocamdată nu. Deocamdată, prefera să nu vadă.

Ea îi cumpărase telefonul, îl învățase să-l folosească, dar el nu-l suportase niciodată, nu se împăcase niciodată cu el – şi asta se vedea. Era mizerabil, ud, mânjit de sânge şi spart şi, umblând prin el (ea îi alesese parolele – la fel cu ale ei, în caz că el le-ar fi uitat), găsi o mulțime de mesaje netrimise din ultimele zile şi din noaptea care trecuse – unele banale, deci triste şi jalnic de dezamăgitoare ca ultime cuvinte, ca de

pildă *ponturi de Crăciun*>, *poate încerci lapte de ovăz?* şi *Oare există o carte gen Bitcoin pentru proşti?*, altele erau criptice şi fără legătură cu nimic, ca de pildă *T=1/30fps, să nu-i dai drumul* şi *Maiorul Ursus Maior Ur(s)*, altele păreau scrise în germană – *Das Alte Er ist das schiesse Haus*; în general, erau aiureli şi aberaţii, rânduri întregi de litere şi semne aglutinate, slobode, aparent fără înţeles, legătură sau gramatică. De parcă ar fi inventat activ o nouă limbă sau s-ar fi dezvăţat să citească. Chestii ca *¿zdai mptom ausmbol?*. Prostii fără noimă. Şi totuşi, i se părea că percepe o insistenţă sau un cod în aberaţiile lui, o intenţie de a dezvălui un sens primordial captiv în semnele convenţionale. De parc-ar fi încercat să dezlege un cifru sau o ecuaţie mistică, universală, irezolvabilă. De parcă literele ar fi fost numere cabalistice. Sau, cel mai probabil, îşi pierduse minţile. Ca după un atac cerebral. Nu ştia să-l descifreze pe tatăl ei. Ştiuse vreodată? Putea învăţa atunci?

Plânse iar la gândul că trebuie să fi suferit singur, în delirul lui, că ea nu-i fusese aproape la nevoie, că singurul tovarăş îi fusese telefonul pe care-l ura. În ultimele câteva nopţi avusese vise cu el de rău-augur, intense, oceanice. El zăcea mort în timp ce ea dormea. Groaznic. Încercă să-şi amintească detalii din coşmarurile nopţii trecute, ca şi cum ar fi putut conţine o profeţie delfică sau vreo intuiţie despre lumea în care se trezise, dar nu reuşi. Se întrebă ce înseamnă, simbolic, să visezi apă. Căută pe Google şi citi că apa reprezintă viaţa, moartea, schimbarea, inconştientul – da, bun, practic tot ce există sub soare. La Freud, e

naşterea şi renaşterea. O ajuta şi n-o ajuta deloc. Spera să mai aibă vise cu tatăl ei şi cu apă, să-l tot viseze, chiar dacă asta însemna să aibă iar coşmaruri. Ceva acolo, pe undeva. *El* era acolo. N-avea să dispară de tot câtă vreme ea avea să-l viseze.

Casa era cu susul în jos. Arăta ca după o luptă. Probabil că el se zvârcolise, cuprins de febră – avea corpul şi faţa tumefiate, pline de sânge. Ceva nu era în regulă la acel cadru. Va trebui să se uite cu atenţie la un moment dat, să vadă dacă i se furase ceva. Înainte s-o alunge de lângă tatăl ei, paramedicul îi aruncase brutal că cel mai probabil, cauza morţii fuseseră plămânii infectaţi ai lui Ridley, care se umpluseră cu lichid, că se „înecase" pe uscat, în patul lui. Avea să se gândească să ceară o autopsie. Dar pe moment nici nu îndrăznea să-şi pună problema. În minte îi apăru fulgerător o imagine cu trupul neînsufleţit tăiat măcelăreşte, ca o jumătate de vită, cu organele disecate, cântărite şi inspectate, în căutare de indicii. Nu, imaginea era de nesuportat.

Telefonul tatălui ei începu să sune, „Kashmir" bubuindu-i în mână, atât de neaşteptat, încât sări de la locul ei, aproape scăpându-l din mână. Primul gând al fiicei, iraţional şi imposibil, fu acela că tatăl ei o sună pe telefonul lui, ca să-i spună că e bine, şi preţ de o milisecundă fu plină de speranţă. Se sforţă să tragă adânc aer în piept şi încercă să reziste unei senzaţii subite de vertij. Apoi i se năzări că telefonul e ca un mieluşel pierdut, strigând după păstor, şi o înecară suspinele de mila bucăţii de metal. Văzu pe ecran că e mama ei care sună din provincie, încercând să dea de

tatăl ei. Ea o speriase pe maică-sa, întrebând-o dacă reuşise să ia legătura cu Ridley în ultima vreme şi anunțând-o prin SMS chiar în acea dimineață că era de negăsit. Îşi spuse că nu se face să răspundă la telefonul tatălui ei ca să-i anunțe moartea, i se părea ciudat şi greşit, şi brusc începu să i se pară scârbos, chiar obscen că telefonului nu-i pasă de moartea stăpânului, nu-l mai vedea ca pe un mieluşel. Insistența lui afonă şi felul în care-i cerea atenție în acel moment de doliu o îngreţoşau. Şi telefonul ei începu să bâzâie în buzunar. Era mama ei, încerca acum la ea.

Coral nu răspunse la niciun telefon. Avea s-o sune înapoi pe maică-sa cât de curând, să-i dea vestea tristă. Astfel de evenimente irevocabile puteau aştepta o clipă înainte de a fi dezlănțuite în gura mare către lume. Nu era nimic de făcut, nimic de desfăcut. Pentru moment, în acele prime clipe de şoc, moartea tăticului ei era a ei şi numai a ei. Se simțea protectoare față de ea, față de el. Avea nevoie de un minut egoist ca să se acomodeze cu noua realitate, cu lipsa lui, cu adevărul brutal că rămăsese fără tată, să-l lase să curgă peste ea ca o vopsea şi să devină tot mai real cu fiecare respirație. Bătu iar în telefonul bătrânului. Era orfană de tată de douăsprezece minute întregi. Cu o senzație aproape imperceptibilă de amenințare şi tabu, simțind furnicături în ceafă, îşi continuă incursiunea fatidică prin istoricul căutărilor pe internet ale lui Ridley, prin e-mailuri, apeluri şi mesaje, de parc-ar fi deschis un chepeng spre o casă bântuită. Ştia că e cam de rahat ce face, n-avea cum să aducă nimic bun, şi totuşi nu se putea abține. Tremura, respirând superficial, ştiind că

încalcă un hotar străvechi într-un mod nou, cu ajutorul tehnologiei, temându-se că ceva hidos o pândeşte. *Păcatele tatălui, arhivate în cloud.* Scindată, spera, oricât de zadarnic, să găsească totul şi nimic, ceva, orice care să aibă puţină noimă. Poate că în mână ţinea chiar şperaclul behăitor, strălucitor. Telefonul ar fi putut fi foarte bine un fel de radiografie, de autobiografie neautorizată, un fel de negativ al sufletului tatălui ei. Privi spre simbolul omniprezent Apple şi se gândi la Copacul Cunoaşterii, la Eden, la mere şi şerpi. Da, era ispitită şi constrânsă de un fel de forţă naturală care-i curgea prin vene, oricât ar fi fost de nechibzuit, să muşte din mărul pe care-l ţinea în mână pe urmele acelui om, sângele căutând sânge, vlăstarul căutându-şi neamul. Nu voia, trebuia. Trebuia să afle cum stau lucrurile între ei în momentele lui de intimitate; trebuia *să afle*.

Glisând fără grabă cu degetul, se simţea ca unul dintre acei arheologi pe care-i văzuse la televizor în copilărie – trecând cu grijă cu pensula peste ruine străvechi sau fosile de dinozaur, ca să ajungă dincolo de straturile acoperitoare de rocă şi praf, la adevăr şi comoară. Tot ce-i mai rămăsese acum era să mângâie astfel telefonul în loc de tatăl ei – insistând cu blândeţe, scormonind, curăţând, fără intenţii rele, ca un machiaj şters de pe faţa pe care o arătăm lumii, îndepărtând straturile de pe ruinele lui personale care trebuie să se fi osificat în taină de-a lungul unei vieţi. Continuă să gliseze astfel, aproape obsesiv, ritmic, în timp ce se pregătea neliniştită de o năvală ca-n Vestul Sălbatic de posibile porcării asistate de web – pentru descrieri

penibile pe site-uri matrimoniale de nişă sau afilieri politice îngrozitoare, pentru datorii la jocuri de noroc sau excese umilitoare de cumpărături, pentru tranzacţii către contacte dubioase sau investiţii amorale, pentru poezie proastă, selfie-uri jenante, tirade interminabile netrimise şi playlisturi nesărate, pentru pornografie ciudată sau *dick pics* (*nu, te rog*), pentru o poveste alternativă de familie, afaceri îndoielnice sau pur şi simplu banala bârfă jignitoare – cine ştie ce alt căcat inevitabil picat din *cloud*[25].

Dar nu găsi nimic care să-i confirme acele frici închipuite – nici revelaţii, nici secrete şi nici obsesii întunecate. Dacă tatăl ei ţinuse la vreun mister, atunci îl luase cu el. Carol fu uşurată, dar şi tristă sau resemnată că omul acela, Ridley, avea să rămână parţial în umbră, dar în esenţă şi-n adâncurile sale, necunoscut. Cel puţin la prima vedere, telefonul i-l dezvăluia, mai mult sau mai puţin, pe tatăl şi bărbatul pe care crezuse că-l cunoaşte. Printre mesajele fără noimă netrimise erau şi strigăte de ajutor şi un banc homofob idiot cu un urs, iar în biblioteca foto, o serie nesfârşită de răsărituri mereu schimbătoare, mereu neschimbate deasupra lacului.

---

[25] Joc de cuvinte cu termenul *cloud*, care înseamnă nor, însă descrie şi o soluţie de a stoca informaţii şi date.

Mulțumiri

Cum să-i mulțumesc oraşului New York? Aici m-am născut şi am trăit aproape toată viața, şi totuşi mă poate surprinde zi de zi. Nu întotdeauna într-un sens bun, dar mă ține în alertă. Eu am crescut în partea de sud a oraşului, aşa că n-am umblat prea mult prin „Park". Localnicii rareori îi spun „Central Park", ci doar „Park" – cam aşa e de important în mintea noastră. Am văzut la un moment dat, în anii 1980, la Delacorte, o reprezentație cu *Visul unei nopți de vară* care a avut inspirația să se folosească de copacii din parc pentru a închipui pădurea din piesă. Parcul a colaborat cu Shakespeare. Am simțit că parcul a colaborat şi cu mine pentru această poveste. Poate că e versiunea mea pe dos, dintr-o noapte de iarnă, a acelui vis febril comic:

Dacă umbre ce suntem
V-am adus vreo supărare,
Credeți (şi atunci avem
Un cuvânt de apărare)[26]

Un coşmar tot un vis e, nu-i aşa? Iar lecția e aceeaşi – iubire şi refacere. Ceea ce dezastrul, logica, sofismele, istoria, politica şi zânele fac fărâme e reconstruit de artă, imaginație şi generozitatea spiritului.

---

[26] William Shakespeare, *Visul unei nopți de vară* (ediția a doua revizuită), traducere de Şt. O. Iosif, Univers Enciclopedic, Pandora, Bucureşti, 2009, p. 203.

Această nuvelă se visează în compania marilor poveşti dinaintea ei care au inspirat-o, atât inconştient, cât şi parțial conştient: *Moarte la Veneția* de Thomas Mann, „Vizuina” lui Kafka, „Povestiri de pe verandă” de Melville şi *Aleph* de Borges, printre altele.

Pot să-i mulțumesc unei clădiri? Dacă da, atunci mulțumiri pentru Ardsley, cu vederea sa spre lac şi pentru toți cei care au avut grijă de ea în perioada 2019–2021.

Vreau să le mulțumesc primilor mei cititori: Jess Walter, Chris Carter, Monique Pendleberry.

Mulțumesc, Andrew Blauner, pentru că i-ai găsit pe Johnny Temple şi Akashic Books, şi mulțumesc, Johnny Temple, că ai fost găsit.

CUPRINS

(Lacul era motivul...)

(Luminile de dincolo...)

(Bonham, Page, Plant şi Jones...)

(Ridley se trezi la cinci dimineața...)

(În curând vâslea eficient...)

(A doua zi de dimineață...)

Mulțumiri